

*MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80476-4*

MICROFILMED 1992

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

ANTISTHENES

TITLE:

**ANTISTHENIS
FRAGMENTA**

PLACE:

TURICI

DATE:

1842

Master Negative #

92-80476-4

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88An73
IE42

Works. 1842.

Antisthenes.

Antisthenis fragmenta, nunc primum collegit et
edidit Aug. Guilielmus Winckelmann. Turici, im-
pensis Meyeri, 1842.

68 p. 22 cm.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

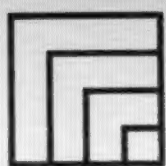
FILM SIZE: 35mm

REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA IIA IB IIB

DATE FILMED: 2/27/92 INITIALS TM

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

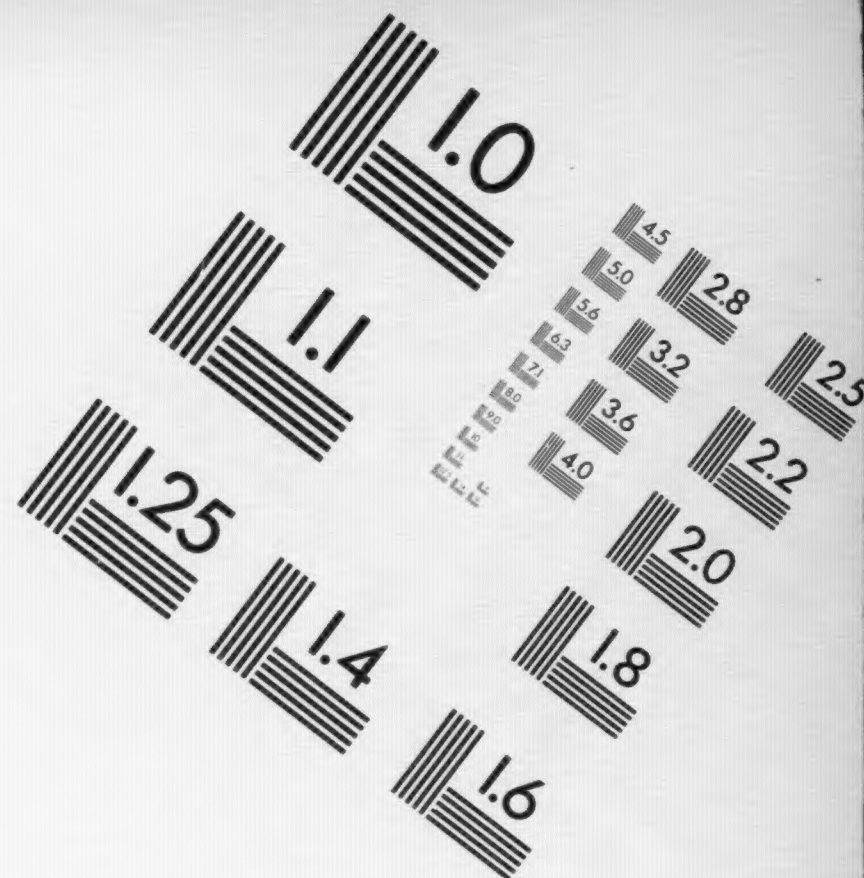
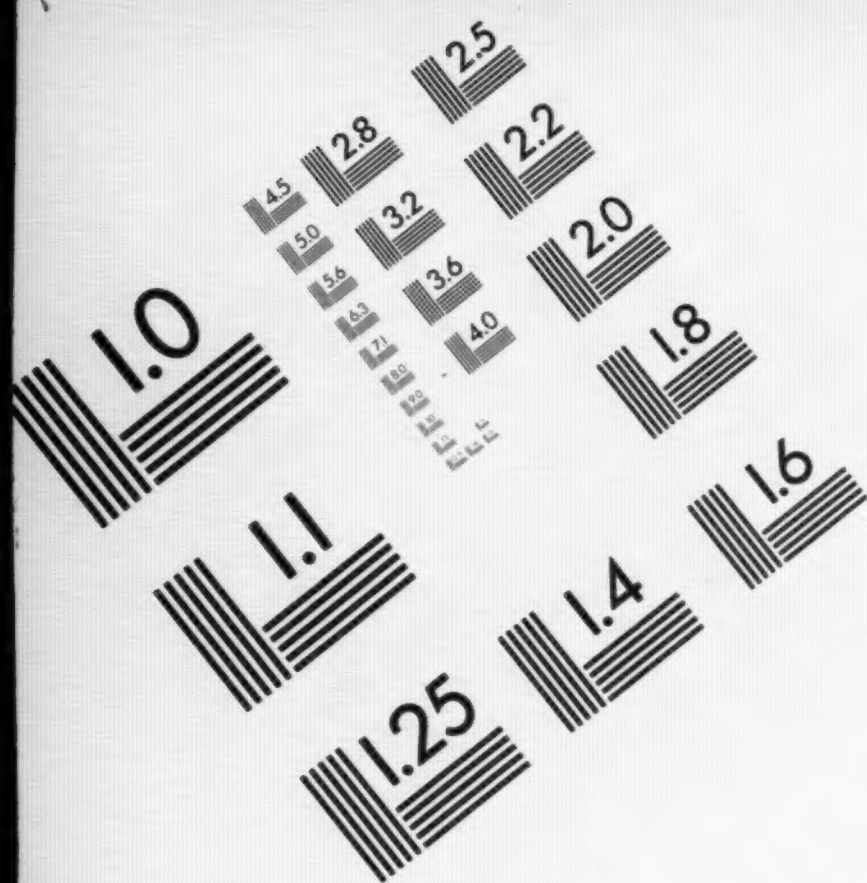

AIM

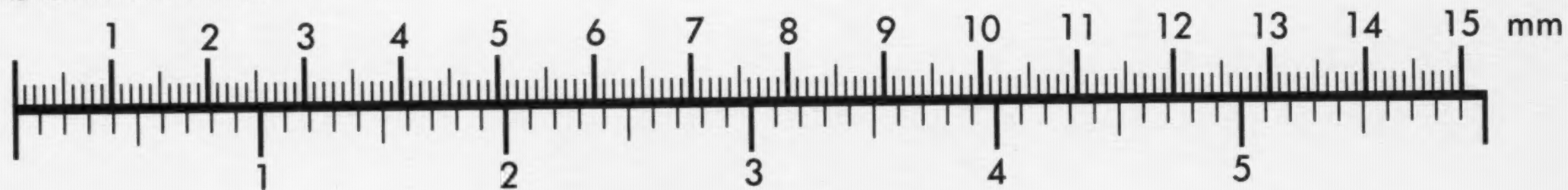
Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

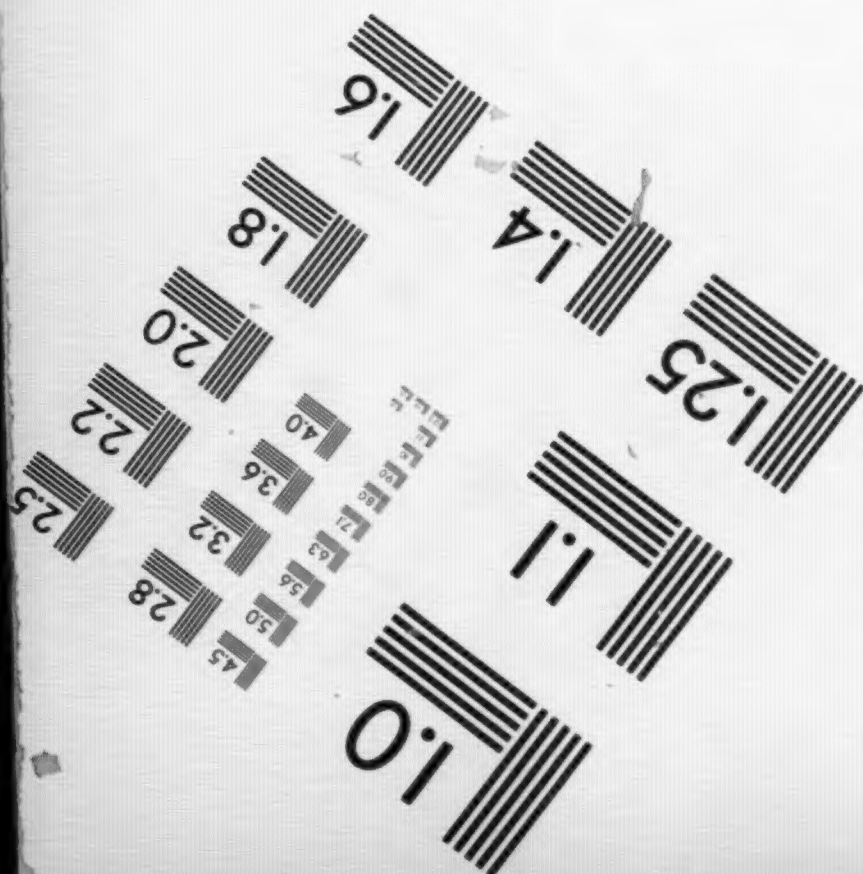
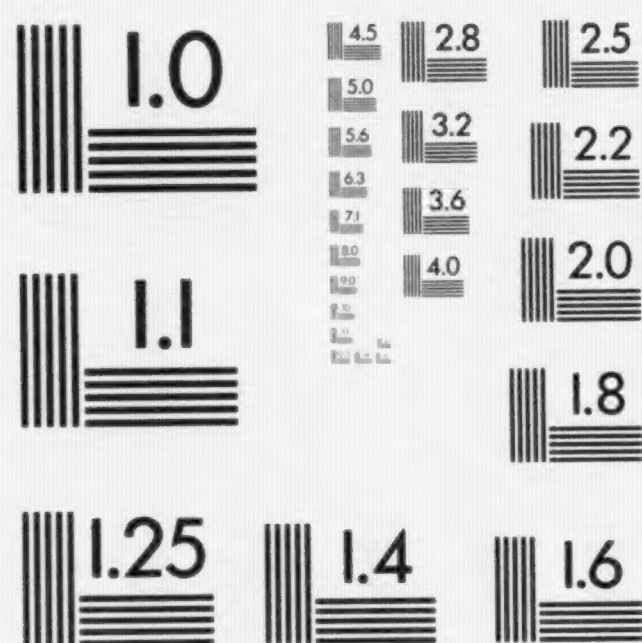
301/587-8202

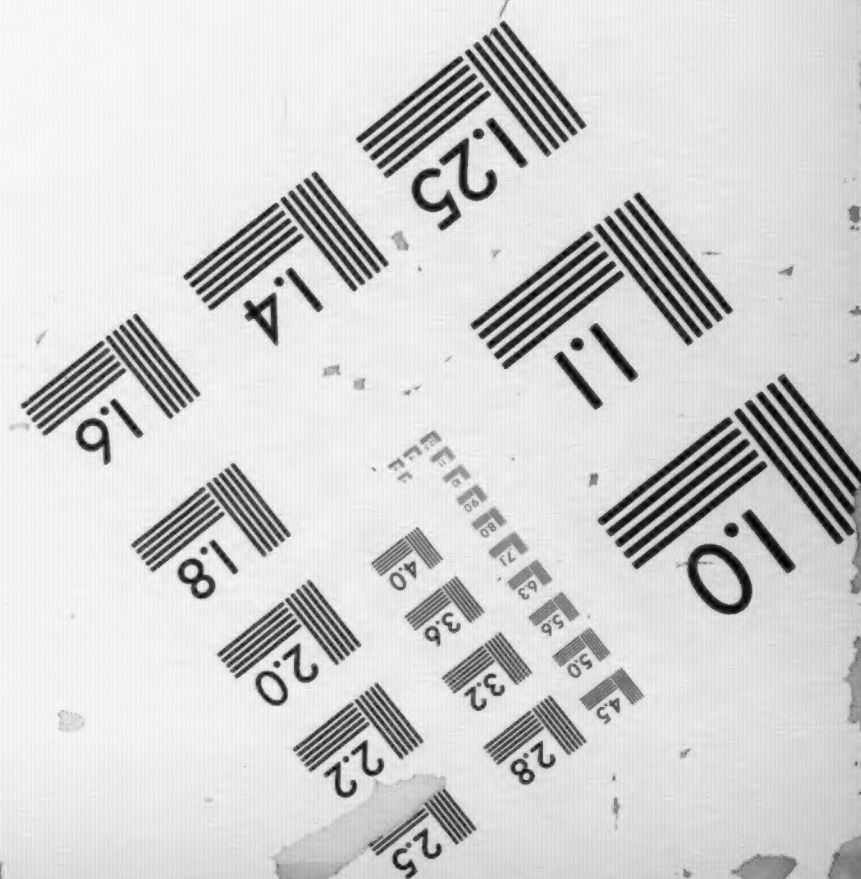
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

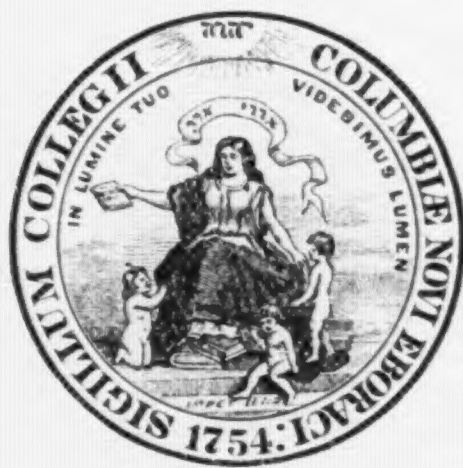
ANTISTHENES
Fragmenta.

88An73
IE 42

88An73

IE 42

Columbia College
in the City of New York

Library.

**ANTISTHENIS
FRAGMENTA.**

NUNC PRIMUM

COLLEGIT ET EDIDIT

AUG. GUILIELMUS WINCKELMANN.

Bei **Meyer & Zeller** in Zürich sind ferner erschienen:

Platonis opera omnia. Recognoverunt Io. Georgius Baierus, Io. Caspar Orellius, A. G. Winckelmannus. Accedunt integra varietas lectionis Stephanianae, Bekkerianae, Stallbaumianae, Scholia emendatiora et auctiora, Timaei lexicon ad codicem Sangermanensem denuo recognitum, Glossae Platonicae ex lexicographis graecis excerptae, Nominum index in Platonem et Scholia. Partes duae. 4. mai. 1839 — 1841. broch. 10 Rthlr. od. 18 fl.

— Editio in usum scholarum. Accedunt Scholia emendatiora et auctiora, item Dissertationes et Epistolae criticae. 4 Partes. 16. 1839 — 1841. broch. Compl. 6 Rthlr. 12 gr. od. 12 fl. 30 kr.

Plato's Unterredungen über die Gesetze.

Aus dem Griechischen übersetzt und mit Anmerkungen begleitet von I. G. Schulthess. 2te Aufl., berichtigt durch S. Vögelin. 2 Bde. 8. 1841.

1 Rthlr. 18 gr. od. 3 fl.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

ANTISTHENIS
FRAGMENTA.

ANTISTHENIS
F R A G M E N T A.

NUNC PRIMUM

COLLEGIT ET EDIDIT

AUG. GUILIELMUS WINCKELMANN.

TURICI

IMPENSIS MEYERI ET ZELLERI.

1842.

EX OFFICINA ZÜRCHERI ET FERRERI.

29 Jan. 98.C.H.

K. 7m 71149 11, 19 20

PRAEFATIO.

Rogatus a Walzio ut antiquitatis encyclopaediae, quae Stutgardiae prodit, commentationes ad historiam antiquae philosophiae pertinentes insererem cum nuper coepissem quae in scriniis meis de ea re collecta haberem perlustrare, in primis Socratis doctrina animum advertit. De qua postquam intellexi homines eruditos in diversas partes abire neque prius iudicium integrum ferri posse nisi undique conquisitis et in unum collectis Socraticorum fragmentis, ipse rem alacri animo aggressus nunc horum studiorum curiosis Antisthenis fragmenta propono, ut quam gravem fecimus iacturam deperditis libris Pha-

240246

niae Dioclis Oenomai Hermippi Hecatonis Socratis Theopompi aliorum, qui de Antisthene et Socraticis egerunt, aliquatenus resarcire liceat. Neque inutile negotium suscepisse mihi videbor, si quid ad rectius ex ipsis fontibus cognoscendam Socraticam philosophiam contulero.

Scribebam TUNICI IV. Idus Apriles a. MDCCCXLII.

De ANTISTHENIS vita pauca veteres scriptores literis consignaverunt. Patre natus est Atheniensi sed matre Thressa¹⁾. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 354. Pott. *Ἀντισθένης* δὲ Φρύξ ἦν καὶ Ὀρφεὺς Ὀδρυσῆς ἢ Θράξ memoria lapsus Antisthenem cum Diogene²⁾, Eustathius autem ad Homeri II. ζ' p. 495. (637) *ἐντεῦθεν καὶ ὁ Κυνικὸς Ἀντισθένης χρησάμενος πρὸς τὸν ἀνακρίνοντα τὸ γένος αὐτοῦ, εἰπὼν, ὥς ἐμὸς πατήρ μὲν ἦν τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσδόμενος ἢ γοῦν ταριχέμπορος καὶ τὰ ἐξῆς ἐπάγει τὸ*

ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

cum Bione Borysthenita videtur confudisse. Iuvenis pugnae ad Tanagram commissae interfuit, tum primum audivit Gorgiam, postea vero totum se tradidit Socrati, a quo fere nunquam discessit³⁾ et morienti affuit, ipso Platone Phaed. p. 59. B. testante, cujus necis auctoribus vehementissime succensuit⁴⁾. Floruit autem Ol. CIII. 3. 366 secundum Diod. Sicul. XV, 76. *ὑπῆρξαν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἄνδρες ἄξιοι μνήμης Ἰσοκράτης τε ὁ ῥήτωρ — καὶ*

¹⁾ Diog. Laert. VI. 1.

²⁾ Aelian V. H. 2, 31.

³⁾ Xen. Memor. III. 11, 17. Conv. IV. 44. VIII. 4. 5.

⁴⁾ Diog. Laert. VI. 10.

Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος, ἔτι δὲ Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος· ἔτι δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι Ξενοφῶν τε· ἐσχατογῆρος ὢν, Ἀρίστιππὸς τε καὶ Ἀντισθένης, πρὸς δὲ τούτοις Αἰσχίνης ὁ Σφήττιος ὁ Σωκρατικός. Mortuus est Athenis septuagenarius, teste Eudocia p. 56, ἀρῶστία¹⁾).

ANTISTHENES docuit in gymnasio Cynosarge haud longe a porta et Cynicam sectam condidit. Suidas s. v. οὗτος οὖν καὶ τῆς Κυνικῆς κατήρξατο φιλοσοφίας ἣτις οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. καὶ Διογένην δὲ καθηγητὴς γέρονε τοῦ κυνὸς καὶ τῶν λοιπῶν. Diog. Laert. VI. 13. διελέγετο δ' ἐν Κυνοσάργει γυμνασίῳ μικρὸν ἄποθεν τῶν πυλῶν· ὅθεν τινὲς καὶ τὴν κυνικὴν ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι. αὐτὸς τε ἐπεκαλεῖτο Ἀπλοκύνων. καὶ πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ μόνῳ αὐτῷ²⁾ ἐχοῖτο· βάκτρον³⁾ τε ἀνέλαβε καὶ πήραν. Plut. vit. Brut. c. 34. de Cynico Favonio: ἐφ' οἷς ὁ μὲν Κάσσιος ἐρέλασεν, ὁ δὲ Βρούτος ἐξέβαλεν αὐτὸν ἀπλόκυννα καὶ ψευδόκυννα προσαγορεύων. ubi v. Coraes. Conf. I. Chr. Kühn diss. de Cynosarge gymnasio apud Athenienses olim celebri Lips. 1742. p. XIV sq. Quatuor illius appellationis causas attulit Schol. ad Aristotel. p. 23. Brandis. Κυνικοὶ δὲ ἐκλήθησαν διὰ τέσσαρας αἰτίας· ἢ γὰρ διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἀδια-

¹⁾ Diog. Laert. VI. 18.

²⁾ Lucian. Fugit. c. 21. Wyttenbach. ad Plut. de sent. prof. in virt. p. 82. B.

³⁾ ib. Dial. Mort. 3.

φορίαν ἐπετήδευον, ὥς οἱ κύνες, δημοσίᾳ ἐσθίειν καὶ ἀφροδισιάζεσθαι καὶ ἀνυπόδετοι περιπατεῖν καὶ ἐν πίθοις καὶ ἐν τριόδοις καθεύδειν. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν τοῦ φύσει καλοῦ ὁρεγόμενοι· ἔλεγον γὰρ ὅτι εἰ ἀγαθὸν ἐστὶ, δεῖ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ πράττεσθαι. ἢ οὐκ ἔστιν ἀγαθόν, καὶ οὔτε κοινῇ οὔτε ἰδίᾳ διαπρακτέον· οὐ γὰρ ἦν παρ' αὐτοῖς (Od. XI. 443.)

τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι,

ἀλλ' ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ (II. VII. 196.)

εἰπὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐ τίνα δεῖδια ἔμψης

αὕτη πρώτη αἰτία. δευτέρα αἰτία ὅτι ἀναιδὲς ζῶν ὁ κύων, ἐπετήδευον δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀναιδείαν, οὐ τὴν χεῖρωνα τῆς αἰδοῦς ἀλλὰ τὴν κρείττονα· διττὴ γὰρ ἡ ἀναιδεια, ἡ μὲν κρείττων τῆς αἰδοῦς ἡ δὲ χείρων, ἢ τε ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησι· ταύτην οὖν τὴν ἀναιδείαν ἐπετήδευον τὴν κρείττονα αἰδοῦς, οἷον ὑλακτοῦντες κατὰ τῶν ἀλλοτρίων τῆς αὐτῶν φιλοσοφίας. τρίτη αἰτία ὅτι φρουρητικὸν ζῶν ὁ κύων· ἐφρούρουν δὲ καὶ αὐτοὶ τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας διὰ τῶν ἀποδείξεων καὶ μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ τούτῳ· φαίη γὰρ ἂν ἡ τύχη πρὸς Ἀντισθένην τὸν προστάτην τῆς αἰρέσεως ταύτης οὕτως (II. VIII. 297.)

ἐννέα δὲ προέηκα τανυγλώχινας οἰστούς,
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσσητήρα,

ὅτι, φησί, τοσαύτας αὐτῷ συμφορὰς ἐπήγαγον καὶ οὐκ ἠδυνήθην αὐτοῦ καταβαλεῖν τὸ φρόνημα. αὕτη καὶ ἡ τρίτη αἰτία. τετάρτη δὲ ὅτι διακριτικὸν ζῶν ὁ κύων γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ τὸν φίλον καὶ τὸν ἀλλότριον ὀρίζον· ὅν γὰρ γινώσκει, νομίζει φίλον εἶναι καὶ εἰ

δόπαλον ἐπιφέρουτο, ὃν δὲ ἀγνοεῖ, ἐχθρὸν καὶ εἰ δέ-
 λεαρό ἐπιφερόμενος εἴη. οὕτως οὖν καὶ οὗτοι τοὺς μὲν
 ἐπιτηδείους πρὸς φιλοσοφίαν φίλους ἐνόμιζον καὶ εὖ-
 μενεῖς ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀνεπιτηδείους ἀπήλυνον δι-
 κην κινῶν κατ' αὐτῶν ὑλακτοῦντες. διὸ καὶ Πλάτων
 ἐν Γοργίᾳ φησὶν ὅτι ἔχει τινὰ σοφίαν ὁ κύων δια-
 κρίνειν φίλον ἀπὸ ἐχθροῦ. καὶ τὸ διακρίνειν δὲ ἀλή-
 θειαν καὶ ψεῦδος μόνου φιλοσόφου. οὕτως καὶ ὁ
 πέμπτος τρόπος. Philoponus ib. p. 35. ὥσπερ οἱ Κυ-
 νικοὶ φιλόσοφοι οἵτινες κύνες ὠνομάζοντο διὰ τὸ παρ-
 ρησιαστικὸν τε καὶ ἐλεγκτικόν. ὥσπερ γὰρ ὁ κύων ἔχει
 τὸ διακριτικὸν τῶν οἰκείων ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων, οὕτω
 καὶ οὗτοι οἱ φιλόσοφοι ἐποιοῦν, καὶ τοὺς μὲν ἀξίους
 φιλοσόφους ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀναξίους τῆς φιλοσο-
 φίας καὶ μὴ δυναμένους ἐντὸς γίνεσθαι φιλοσόφων
 λόγων ἐδίωκον. διὰ τὸ οὖν παρρησιαστικὸν καὶ τὸ
 διακρίνειν αὐτοὺς τοὺς τε δυναμένους καὶ μὴ δυνα-
 μένους δέξασθαι φιλοσοφίας λόγους, τούτου ἕνεκα Κυ-
 νικοὶ ὠνομάζοντο. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἔφη „ἔχει
 δέ τι καὶ ὁ κύων φιλόσοφον“ οὕτω καὶ οἱ Κυνι-
 κοὶ φιλόσοφοι ἀνυποστάτως ἐλευθεριάζοντες ἔκρινόν
 τε καὶ διήλεγχον τὰ τε ὀρθῶς καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.
 Cicero de orat. III. 17, 62. ac primo ab ipso
 Platone Aristoteles et Xenocrates, quorum alter Pe-
 ripateticorum alter Academiae nomen obtinuit, deinde
 ab Antisthene, qui patientiam et duritiam in
 Socratico sermone maxime adamarat, Cynici
 primum, deinde Stoici, tum ab Aristippo quem illae
 magis voluptariae disputationes delectarant, Cyre-
 naica philosophia manavit.

De ANTISTHENIS imaginibus exposuit Gurlitt.
 archaeol. script. p. 251 sq.

ANTISTHENIS libri vehementer veteribus placue-
 runt fueruntque qui eius stilum pro sincerae ac purae
 Atticae orationis norma haberent¹⁾. Unum ex om-
 nibus Socraticis Antisthenem laudavit Theopompus,
 qui eo audaciae processit, ut Platonem multa e Bry-
 sonis et Antisthenis dialogis suffuratum esse crimi-
 naretur. Diog. Laert. VI. 14. τοῦτον μόνον ἐκ πάν-
 των Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ καὶ φησι δεινόν
 τε εἶναι καὶ δι' ὁμιλίας ἐμμελοῦς ὑπαγαγέσθαι πάνθ'
 ὄντινόν²⁾. Athen. XI. 508. C. καὶ γὰρ Θεόπομπος
 ὁ Χῖος ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς „Τοὺς
 πολλοὺς (φησὶ) τῶν διαλόγων αὐτοῦ ἀχρεῖους καὶ
 ψευδεῖς ἂν τις εὖροι“ ἀλλοτρίους δὲ τοὺς πλείους ὄν-
 τας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν, ἐνίοις δὲ καὶ
 τῶν Ἀντισθένην, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Βρύσσωνος
 τοῦ Ἡρακλεώτου. Etiam gravius crimen Aeschini
 obiecit Persaeus ap. Diog. Laert. II. 61. καὶ τῶν
 ἐπὶ τὰ δὲ τοὺς πλείστους Περσαῖος φησὶ Πασιφῶντος
 εἶναι τοῦ Ἐρετρικοῦ, εἰς τοὺς Αἰσχίνου δὲ κατατάξει.
 Ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀντισθένην τὸν τε μικρὸν Κύρον
 καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐλάσσων καὶ Ἀλκιβιάδην
 καὶ τοὺς τῶν ἄλλων δὲ ἐσκευώρηται. Panaetius ap.
 Diog. Laert. II. 64. (coll. 85) quin Platonis Xeno-
 phontis Aeschinis et Antisthenis dialogi genuini sint,
 non dubitavit, de Phaedonis et Euclidis ambigit,
 ceteros omnes damnat.

¹⁾ Phryn. ap. Phot. bibl. p. 326. Zenon. ap. Diog. Laert.
 VII. 19. 31. Dionys. Halic. de Thucyd. iud. p. 206. Luc. adv.
 indoct. c. 27. Epictet. Diss. II. 17, 35. Frontonis epist. ad Ve-
 rum p. 173. de eloq. p. 229. ed. Mai. II.

²⁾ Xen. Conv. IV. 61. Plut. symp. quaest. II. 1. 6.

ANTISTHENIS librorum indicem sed errorum plenum exhibet Diog. Laert. VI. 15. hunc: φέρονται δ' αὐτοῦ συγγράμματα τόμοι δέκα·

πρῶτος ¹⁾ ἐν ᾧ περὶ λέξεως ἢ περὶ χαρακτήρων, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεὺς ἢ περὶ Ὀδυσσεως ²⁾, Ὀρέστου Ἀπολογία ἢ περὶ τῶν δικογραφῶν, Ἰσογραφὴ ἢ Αὐσίας καὶ Ἰσοκράτης ³⁾ πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Ἀμάρτυρον.

τόμος δεύτερος, ἐν ᾧ περὶ ζώων φύσεως, περὶ

¹⁾ Aliter Suidas s. v. οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα· πρῶτον Μαγικόν· ἀφηγείται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, εὐρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δὲ τινες Ἀριστοτέλει, οἱ δὲ Ῥόδωνι ἀνατιθέασιν. Sed recte videtur statuere Ionsius librum esse Antisthenis Rhodii, cuius meminit Diog. Laert. VI. 1, 19. Vossius eum esse dicit, qui τῶν φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit et qui a Plinio XXXVI. 12. inter eos recensetur, qui de Pyramidibus Aegyptiacis scripserunt. Antisthenis cuiusdam tertium librum Meleagridos memorat Plut. de fluviis T. XIV. p. 469. Hutten. Alii alibi memorantur, v. Aristoph. Eccles. v. 336. 806. Xen. Memor. III. 4. Bergk. de ant. com. p. 86 sq.

²⁾ Has duas declamationes Antistheni abiudicat Foss. de Gorgia p. 94. Ceterum Casaubonus ὑπὲρ Ὀδυσσεως, Menagius περὶ Ὀδυσσεως mavolt.

³⁾ Ita edidit Hübnerus e coniectura Wyttenbachii ad Plut. Moral. p. 390. ed. Oxon. Vulgo legebatur Ἰσογραφὴ ἢ Αἰσίας ἢ Ἰσοκράτης. Infra cum corrupta sint verba περὶ νίκης οἰκονομικός, malim hic scribere ἀντιγραφὴ. Αὐσίας ἢ Ἰσοκράτης πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Ἀμάρτυρον ὑπὲρ Νικίου Isocrat. Panegy. §. 188. τοὺς δὲ τῶν λόγων ἀμφισβητοῦντας πρὸς μὲν τὴν παρακαταθήκην καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὧν νῦν φλυαροῦσι. Inter Speusippi dialogos memoratur a Diog. Laert. IV. 5. πρὸς τὸν Ἀμάρτυρον. Πλάτωνος ἐγκώμιον. Vide Westermanni hist. eloq. gr. I. p. 291. Saepe confundi ἰσο et ἀντι in libris, docuerunt Hermann ad Eur. Hecub. vs. 1154 et Reisig. Enarr. Soph. Oed. Col. p. LIII.

παιδοποιίας ἢ περὶ γάμου ἐρωτικός, περὶ τῶν σοφιστῶν φυσιογνωμονικός, περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτρεπτικός πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, περὶ Θεόγνιδος δ', ε' ¹⁾.

τόμος τρίτος, ἐν ᾧ περὶ ἀγαθοῦ, περὶ ἀνδρείας ²⁾ περὶ νόμου ἢ περὶ πολιτείας, περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου, περὶ ἐλευθερίας καὶ δουλείας, περὶ πίστεως ἢ ³⁾ περὶ ἐπιτρόπου, περὶ τοῦ πείθεσθαι, περὶ νίκης οἰκονομικός.

τόμος τέταρτος, ἐν ᾧ Κῦρος, Ἡρακλῆς ὁ μείζων ἢ περὶ ἰσχύος.

τόμος πέμπτος, ἐν ᾧ Κῦρος ἢ περὶ βασιλείας, Ἀσπασία.

τόμος ἕκτος, ἐν ᾧ Ἀλήθεια, περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἀντιλογικός, Σάθων ἢ περὶ τοῦ ἀντιλέγειν α', β', γ', περὶ διαλέκτου.

τόμος ἑβδομος, ἐν ᾧ περὶ παιδείας ἢ ὀνομάτων α', β', γ', δ', ε', περὶ ὀνομάτων χρήσεως ἢ ἐριστικός, περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, περὶ δόξης καὶ ἐπιστήμης α', β', γ', δ', περὶ τοῦ ἀποθανεῖν, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ⁴⁾ περὶ τῶν ἐν ἄδου, ἐρώτημα περὶ φύσεως α', β' ⁵⁾, δόξα ἢ ἐριστικός, περὶ τοῦ μανθάνειν προβλήματα.

¹⁾ v. Welker. p. XLIX.

²⁾ recte om. περὶ — ἀνδρείας Ambros.

³⁾ ἢ quod vulgo post ἐπιτρόπου legebatur ex Ambrosio hic inserui.

⁴⁾ verba τοῦ — θανάτου Huebnerus hic posuit, quae vulgo legebantur ante περὶ ὀνομάτων.

⁵⁾ Ita auctore C. F. Hermann (Zimmerm. diurn. antiq. 1834. p. 103) dedi e cod. Cantabr. et Arund. Vulgo περὶ φύσεως α', β', ἐρώτημα περὶ φύσεως β'.

τόμος ὄργδοος, ἐν ᾧ περὶ μουσικῆς, περὶ ἐξηγητῶν, περὶ Ὀμήρου, περὶ ἀδικίας καὶ ἀσεβείας, περὶ Κάλχαντος, περὶ κατασκόπου ¹⁾, περὶ ἡδονῆς.

τόμος ἑνατος, ἐν ᾧ περὶ Ὀδυσσεύας, περὶ τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ²⁾ ἢ περὶ Τηλεμάχου, περὶ Ἑλένης καὶ Πηνελόπης, περὶ Πρωτέως, Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσεύας, περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος, περὶ Κίρκης, περὶ Ἀμφιαράου, περὶ τοῦ Ὀδυσσεύας καὶ Πηνελόπης καὶ περὶ τοῦ κυνός.

τόμος δέκατος, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἢ Μίδας, Ἡρακλῆς ἢ περὶ φρονήσεως ἢ ἰσχύος, κύριος ³⁾ ἢ ἐρώμενος, κύριοι ἢ κατάσκοποι, Μενέξενος ἢ περὶ τοῦ ἄρχειν, Ἀλκιβιάδης, Ἀρχέλαος ἢ περὶ βασιλείας.

καὶ ταῦτα μὲν ἔστιν ἃ συνέγραψεν. ὁ Τίμων δὲ διὰ τὸ πληθὺς ἐπιτιμῶν αὐτῷ παντοφυῆ φλέδονά φησιν αὐτόν.

¹⁾ F. τερατοσκόπου.

²⁾ Ambrosius περὶ τῆς ῥάβδου Ἀθηνᾶς.

³⁾ Conieci ad Plut. Erotic. p. 97. scribendum esse Κύριος

FRAGMENTA.

I. ΗΡΑΚΛΗΣ.

I.

Diog. Laert. VI. 9. §. 104. ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, ὡς Ἀντισθένης φησὶν ἐν τῷ Ἡρακλεῖ.

II.

Ibid. §. 105. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδακτὴν εἶναι, καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ ἀναπόβλητον ὑπάρχειν ἀξιέραστόν τε τὸν σοφὸν καὶ ἀναμάρτητον καὶ φίλον τῷ ὁμοίῳ, τύχῃ τε μηδὲν ἐπιτρέπειν. Ibid. VI. 1. §. 12. τῷ γὰρ σοφῷ ξένον οὐδὲν οὐδ' ἄπορον ¹⁾. ἀξιέραστος ὁ ἀγαθός· οἱ σπουδαῖοι φίλοι· συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐψύχους ἅμα καὶ δικαίους· ἀναφαίρετον ὄπλον ἀρετὴ. Xen. Conv. II. 12. 13.

¹⁾ Ita Stephanus pro ἄπο, Kuehnus ἄπορον.

III.

Plutarch. de vitioso pudore T. VII. p. 121. (536)
Reisk. οὕτως ἀνάτρεπτος ἦν καὶ ἀνάλωτος ὑπὸ τῶν
τοιούτων καὶ κρατῶν ἐκείνης τῆς παραινέσεως, ἣν ὁ
Ἀντισθένης Ἡρακλῆς παρήνει τοῖς παισὶ διακελευ-
όμενος μὴ δὲνὶ χάριν ἔχειν ἐπαινοῦντι αὐτούς.
τοῦτο δ' οὐδὲν ἄλλο ἢ μὴ δυσωπεῖσθαι, μηδ' ἀντι-
κολακεύειν τῷ ἐπαινοῦντι.

IV.

Eratosthenes Catasterism. c. 40. p. 30. ed. Schau-
bach. οὗτος δοκεῖ Χείρων εἶναι, ὁ ἐν τῷ Πηλῷ οἰ-
κήσας δικαιοσύνη δὲ ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους
καὶ παιδεύσας Ἀσκληπιὸν τε καὶ Ἀχιλλέα. ἐφ' ὃν
Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν δι' ἔρωτα (παιδείας addit
Koppiers), ᾧ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ ἄνθρωπῳ, τιμῶν τὸν
Πᾶνα¹⁾. μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνεῖλεν,
ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, καθάπερ Ἀντισθένης φησὶν
ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. Eudocia p. 437.

V.

Proclus in Plat. Alcib. Comment. p. 98. Vol.
I. Kreuzer. λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀντισθένης Ἡρακλῆς
περὶ τινος νεανίσκου παρὰ τῷ Χείρωνι τρεφομένου·
μέγας γὰρ φησὶ καὶ καλὸς καὶ ὠραῖος, οὐκ ἂν
αὐτοῦ ἡράσθη δειλὸς ἐραστῆς.

Cf. Cyrus IV.

¹⁾ τὸν Ἀτλαντα malim. Vide Plut. de EI. ap. Delph. c.
6. p. 224. Hutten.

II. KYPOS.

Quanti sit habitus is liber a veteribus, cognosci-
mus e Ciceronis epist. ad Atticum XII. 38 extr.:
Κῦρος δ, ε¹⁾ mihi sic placuit, ut cetera An-
tisthenis, hominis acuti magis quam eruditi.
et Phrynich. Arab. appar. oral. ap. Phot. CLVIII. p.
326. εἰλικρινοῦς δὲ καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κα-
νόνας καὶ στάθμας, καὶ παρὰδειγμά φησιν ἄριστον Πλά-
τωνά τε καὶ Δημοσθένην Κριτίαν τε τοῦ Καλλιάρχου
καὶ Ἀντισθένην μετὰ τῶν γνησίων αὐτοῦ δύο λόγων,
τοῦ περὶ Κύρου καὶ τοῦ περὶ Ὀδυσῆ (Ὀδυσσεύς).

I.

Athenaeus V. p. 220. C. Ἀντισθένης δ' ἐν θα-
τέρῳ τῶν Κύρων κακολογῶν Ἀλκιβιάδην καὶ παρὰ-
νομον εἶναι λέγει καὶ εἰς γυναῖκας καὶ εἰς
τὴν ἄλλην δλαιοταν. συνεῖναι γὰρ φησιν αὐτὸν
καὶ μητρὶ καὶ θυγατρὶ καὶ ἀδελφῇ, ὡς Πέρ-
σας. Eustath. Hom. Odys. κ. p. 378. (1645, 11.)
Ἀλκιβιάδην μέντοι παρεξηγημένον ἐν τῷ ἄλλῳ βιοῦν
ἐξωλέστερον ἔσχωσέ φησιν Ἀντισθένης παρὰ νο-
μον εἶναι — καὶ ἀδελφῇ, ὡς τοὺς Πέρσας.

* II. 2)

Athenaeus XII. p. 534. C. διὸ καὶ Ἀντισθένης
ὁ Σωκρατικὸς, ὡς ἂν αὐτὸς αὐτόπτης γεγονὼς του

¹⁾ Libri KYPOCAG, KYPCAG, Κύριος mihi.

²⁾ Asteriscus numero praefixus me coniectura ductum
fragmento sedem assignasse indicat.

Ἀλκιβιάδου, ἰσχυρὸν αὐτὸν καὶ ἀνδρώδη καὶ ἀπαίδευτον καὶ τολμηρὸν καὶ ὠραῖον ἐφ' ἡλικίας γενέσθαι φησίν.

III.

Marcus Antoninus VII. 36: Ἀντισθενικόν· βασιλικὸν μὲν εὖ πράττειν, κακῶς δὲ ἀκούειν. Arrian. Epict. diss. IV. 5. τί οὖν λέγει Ἀντισθένης, οὐδέ ποτ' ἤκουσας, Βασιλικόν, ὃ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. Diog. Laert. VI. 3.

IV.

Diog. Laert. VI. 1. 2. καὶ ὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν συνέστησε διὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους καὶ τοῦ Κύρου, τὸ μὲν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἐλκύσας.

* V.

Plut. vit. Alcib. init. Ἀλκιβιάδου δὲ καὶ τίτθης γένος Λάκαιναν Ἀμύκλαν ὄνομα καὶ Ζώπυρον παιδαγωγὸν ἴσμεν, ὧν τὸ μὲν Ἀντισθένης, τὸ δὲ Πλάτων ἰστόρηκεν.

* VI.

Proclus in Plat. Alcib. I. p. 114. Kreuzer. ὅτι δ' αὖ μέγας ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγένετο καὶ καλὸς, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ κοινὸν αὐτὸν ἐρώμενον καλεῖσθαι τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, δηλοῖ δὲ ὁ Ἀντισθένης εἰπών, ὥς εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς, οὐκ ἄρα ἦν ὄντως καλὸς. Plenius Olympiodorus p. 28. ὅτι γὰρ καλὸς ἦν τῷ σώματι, δηλὸν ἐκ τοῦ τὸν Κυνί-

κὸν Ἀντισθένην λέγειν περὶ αὐτοῦ· εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐκ ἦν ὠραῖος, περὶ οὗ φησὶν ὁ ποιητής, βουλόμενος τὸν Νιρέα εἰς κάλλος ἐπαινέσαι

Νιρὸς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

III. ΑΣΠΑΣΙΑ.

I.

Athen. V. p. 220. D. ἡ δ' Ἀσπασία τῶν Περικλέους υἱῶν Ξανθίππου καὶ Παράλου διαβολήν (sc. περιέχει). τούτων γὰρ τὸν μὲν Ἀρχεστράτου φησὶν εἶναι συμβιωτὴν, τοῦ παραπλήσια ταῖς ἐπὶ τῶν μισθῶν¹⁾ οἰκημάτων ἐργαζομένου, τὸν δ' Εὐφρήμου συνήθη καὶ γνώριμον τοῦ φορτικὰ σκώπτουτος καὶ ψυχρὰ τοὺς συναντῶντας.

II.

Athen. XIII. p. 589. E. Ἀντισθένης δὲ ὁ Σωκρατικὸς ἐρασθέντα φησὶν αὐτὸν (Periclem) Ἀσπασίας δις τῆς ἡμέρας εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα ἀπ' αὐτῆς ἀσπάζεσθαι τὴν ἄνθρωπον, καὶ φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφὴν ἀσεβείας λέγων ὑπὲρ αὐτῆς

¹⁾ μισθῶν Casaubonus. Vulgo μικρῶν. Vide Jacobs. Achill. Tat. p. 956. Huschke Anal. Crit. p. 238.

πλείονα ἐδάκρυσεν ἢ ὅτε ὑπὲρ τοῦ βίου καὶ τῆς οὐ-
σίας ἐκινδύνευσε καὶ Κίμωνος δ' Ἑλπινίκη τῇ ἀδελφῇ
παρὰ νόμῳ συνόντος εἶδ' ὅστερον ἐκδοθείσης Καλλία
καὶ φυγαθενθέντος μισθὸν ἔλαβε τῆς καθόδου αὐτοῦ
ὁ Περικλῆς τὸ τῇ Ἑλπινίᾳ μιχθῆναι ¹⁾).

IV. ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΣ.

Diog. Laert. VI. 1. οὗτος κατ' ἀρχὰς μὲν ἤκουσε
Γοργίου τοῦ ῥήτορος· ὅθεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν
τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ
καὶ τοῖς Προτρεπτικοῖς.

I.

Pollux VI. 16, 98. βομβυλιὸς δὲ τὸ στενὸν
ἐκπῶμα καὶ βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ὡς Ἀντισθένης ἐν
Προτρεπτικῷ. Ibid. X. 19, 68. τὸ δὲ καλούμενον
κυρίλλιον πρὸς τῶν Ἀσιανῶν βομβυλιὸν μὲν Ἀν-
τισθένης εἴρηκεν ἐν τῷ Προτρεπτικῷ. Schol.
Apoll. Rhod. II. v. 571. Erotian. p. 104. Franz.

¹⁾ Cum eadem fere ex Aeschine, qui et ipse dialogum
Aspasiae inscripsit, narret Plutarchus vit. Pericl. c. 32.
veri haud absimilis est suspicio, utrumque nomen confudisse
Athenaeum. Vide Iacobs, de hetaer. p. 393. Hemsterhus.
Anecd. p. 230.

Igitur nescio an in Protreptico dixerit Antisthenes
ea quae attulit Athen. XI. p. 784. C. βομβυλιὸς
θηρίκλειον Ῥοδιακόν. οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης
φησὶν „οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέ-
λουσι τάχιστ' ἀπαλλαγῇσονται, οἱ δὲ ἐκ βομ-
βυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες.“ ¹⁾

II.

Athen. XIV. p. 656. F. Ἀντισθένης — —
καὶ ἐν Προτρεπτικῷ δὲ „ἀντὶ δελφακίων τρέ-
φεσθαι.“

* III.

Photius p. 361, 21. οὐροδόκην: τὴν ἀμίδα Ξε-
νοφῶν· οὐρεῖον δὲ βίκον Ἀντισθένης.

¹⁾ Imitationem Gorgianae orationis prodit, ni fallor, etiam
Xen. Sympos. II. 26. ἣν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ
ἐπιπενάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιεῖοις ῥήμασιν εἴπω)
οὕτως οὐ βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν ἀλλὰ ἀναπειθόμενοι
πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιζόμεθα. Antisthenis Protrepticum
Isocrates Helen. encom. §. 12. reprehendere videtur: τῶν μὲν
γὰρ τοὺς βομβυλίου καὶ τοὺς ἄλλας καὶ τὰ τοιαῦτα βου-
ληθέντων ἐπαινεῖν οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν, οἱ δὲ περὶ
τῶν ὁμολογουμένων ἀγαθῶν ἢ καλῶν ἢ τῶν διαφερόντων ἐπ'
ἀρετῇ λέγειν ἐπιχειρήσαντες πολὺ καταδεέστερον τῶν ὑπαρχόντων
ἀπαντες εἰρήκασιν. coll. §. 1. 4. 8. In Athen. III. p. 125. F.
pro Ἀντιφάνης ἐν Βομβυλίῳ et IV. p. 161. E. ἐν Θομβυλίῳ
corrigo Ἀντιφάνης ἐν Θορυνίῳ coll. XII. p. 553. XV. 689. E.
Plut. vit. Cleom. c. 8. Meinek. histor. crit. comicorum p. 311.
317.

V. ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

Athen. V. p. 220. D. ὁ δ' Ἀρχέλαος Γοργίου τοῦ ῥήτορος (sc. καταδρομὴν περιέχει).

VI. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ.

Athen. V. p. 220. D. ὁ δὲ Πολιτικός αὐτοῦ διάλογος πάντων καταδρομὴν περιέχει τῶν Ἀθηνησὶ δημαγωγῶν.

VII. ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΙΚΟΣ.

Athen. XIV. p. 656. F. Ἀντισθένης δ' ἐν Φυσιογνωμονικῷ „καὶ γὰρ ἐκεῖναι τὰ δελφάκια πρὸς βίαν χορτάζουσιν.“

VIII. ΦΥΣΙΚΟΣ.

I.

Cicero de nat. deor. I. 13. Atque etiam Antisthenes in eo libro, qui Physicus¹⁾ inscribitur, populares deos multos, naturalem unum esse dicens, tollit vim et naturam deorum. Conf. Lactant. de ira dei c. XI. Div. Instit. I. c. 5. Minuc. Felix. c. XIX.

¹⁾ Lambinus: Physiognomicus.

* II.

Clem. Alexandr. Protrept. c. VI. §. 71. p. 61. P. Ἀντισθένης μὲν γὰρ οὐ Κυνικὸν δὴ τοῦτο ἐνενόησεν, Σωκράτους δὲ ἅτε γνώριμος, θεὸν οὐδενὶ εἰκέναι φησὶν· διόπερ αὐτὸν οὐδεὶς ἐκμαθεῖν ἐξ εἰκόνης δύναται. Theodoret. Gr. Affect. Curat. Disp. I. p. 713. Vol. VIII. καὶ Ἀντισθένης — περὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὄλων βοᾷ· ἀπὸ εἰκόνης οὐ γνωρίζεται, ὀφθαλμοῖς οὐχ ὁρᾶται, οὐδενὶ εἰσὶν. διόπερ αὐτὸν οὐδεὶς ἐκμαθεῖν ἐξ εἰκόνης δύναται.

IX. ΟΜΗΡΙΚΑ.

Iulianus Or. VII. 215. φαίνονται πολλοὶ καὶ τῶν φιλοσόφων αὐτὴν (τὴν μυθογραφίαν) καὶ τῶν θεολόγων ποιήσαντες, ὥσπερ Ὀρφεὺς μὲν ὁ παλαιότατος ἐνθῶς φιλοσοφήσας, ὀλίγοι δὲ τῶν μετ' ἐκείνον οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων. quod recte retulit Lobeck. Aglaoph. I. p. 378. ad Antisthenis commentationes Homericas. Antisthenes enim contemptis stolidis rhapsodis allegoricam Homeri carmina interpretandi rationem amplexus est. Xen. Conv. III. 6. ἐκεῖνο δ', ἔφη ὁ Ἀντισθένης, λέληθέ σε, ὅτι καὶ οἱ ῥαψωδοὶ πάντες ἐπίστανται ταῦτα τὰ ἔπη; καὶ πῶς ἂν, ἔφη, λελήθοι ἀκροώμενόν γε αὐτῶν ὀλίγου ἂν ἐκάστην ἡμέραν, Οἷσθ' αὖτις οὖν ἔθνος, ἔφη,

ἡλιθιωτερον ῥαψωδῶν; Οὐ μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Νικηράτος· οὐκ οὐν ἔμοιγε δοκεῖ. Δῆλον γάρ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι τὰς ὑπονοίας οὐκ ἐπίστανται. IV. 6.

I.

Schol. in Homeri Odysseam ed. Buttmann. p. 9. ad α', 1. Ἀπορία. Πολύτροπον] οὐκ ἐπαινεῖν φησιν Ἀντισθένης Ὁμηρον τὸν Ὀδυσσεῖα μᾶλλον ἢ ψέγειν, λέγοντα αὐτὸν πολύτροπον· οὐκ οὐν τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Αἴαντα πολυτρόπους πεποιηκέναι ἀλλ' ἀπλοῦς καὶ γεννάδας· οὐδὲ τὸν Νέστορα τὸν σοφὸν οὐ μὰ Δία δόλιον καὶ παλίμβολον τὸ ἦθος ἀλλ' ἀπλῶς τε Ἀγαμέμνονι συνόντα καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον εἴ τι ἀγαθὸν εἶχε συμβουλευόντα καὶ οὐχ ὑποκρινόμενον¹⁾· τοσοῦτον ἀπεῖχε τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεσθαι ὃ Ἀχιλλεὺς ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκείνου ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη. (II. ε', 313.)

Λύσις. Λύων²⁾ οὐν ὁ Ἀντισθένης φησὶ, τί οὐν, ἄρα γε πονηρὸς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι πολύτροπος ἐκλήθη; καὶ μὴ διότι σοφὸς οὕτως αὐτὸν προσείρηκε; μήποτε οὐν ὁ τρόπος τὸ μὲν τι σημαίνει, τὸ ἦθος, τὸ δὲ τι σημαίνει, λόγου χρῆσιν; εὐτροπος γάρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον· τρόπον δὲ λόγου αἵτιαι³⁾ αἱ πλάσεις. κέχρηται τῷ τρόπῳ καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ

¹⁾ Ita Buttmannus. Vulgo ὑποκρινόμενον. Mai ἀποκρυπτόμενον.

²⁾ λύων Mai pro v. λέγων coniecit.

³⁾ αἵτιαι e Buttmanni conjectura pro αἵτιοι dedi.

μελῶν ἐξαλλαγῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ἥ τε θαματοπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. (Od. τ, 521.) εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἶσι διαλέγεσθαι, καὶ ἐπίστανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς λέγειν τρόπους· ἐπιστάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων περὶ τοῦ αὐτοῦ¹⁾ πολύτροποι ἂν εἶεν. οἱ δὲ σοφοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἶσι. διὰ τοῦτο φησὶ τὸν Ὀδυσσεῖα Ὁμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἡπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιωθεὶς ποιήσασθαι λόγους διαθεῖναι πρὸς αὐτοὺς λόγους παιδικούς καὶ πρὸς γυναικάς γυναιξὶν ἀρμόδιους καὶ πρὸς ἄρχοντας ἀρχοντικούς, καὶ πρὸς ἐφήβους ἐφηβικούς. τὸν γὰρ ἐκάστοις²⁾ πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν σοφίας ἐστίν· ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίους ἐντυγχάνοντα τοῦ λόγου τὸ μονότροπον. ἔχει δὲ τοῦτο³⁾ καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ τῆς τέχνης κατορθώσει, ἡσκηκυίας τῆς θεραπείας τὸ πολύτροπον διὰ τὴν τῶν θεραπευομένων ποικιλίαν σύστασιν. τρόπος μὲν οὖν τὸ παλίμβολον, τὸ τοῦ ἦθους πολυμετάβολον. λόγου δὲ πολυτροπία καὶ χρῆσις ποικίλου λόγου εἰς ποικίλας ἀκοὰς μονοτροπία γίνεται. ἐν γὰρ τῷ ἐκάστῳ οἰκεῖον. διὸ καὶ τὸ ἀρμόδιον ἐκάστῳ τὴν ποικιλίαν τοῦ λόγου εἰς ἓν συναγείρει τὸν ἐκάστου πρόσφορον. τὸ δ' αὖ μονοειδὲς ἀνάρμοστον τὸν πρὸς ἀκοὰς διαφόρους πολύτροπον ποιεῖ τὸν ὑπὸ πολλῶν ἀπόβλητον ὡς αὐτοῖς ἀπόβλητον λόγον⁴⁾.

¹⁾ Eodem auctore περὶ τοῦ αὐτοῦ pro περὶ αὐτοῦ scripsi.

²⁾ ἐκάστοις cum eodem dedi pro v. ἐκάστην.

³⁾ Vulgo τοῦτον.

⁴⁾ Difficile est dictu de hoc scholio, quantum debeamus Porphyrio quantum Antistheni. Vide Buttmann. in Addend. p. 562.

II.

Schol. ad Odys. ε', 211. p. 193 B.

οὐ μὲν θὴν κείνης γε χειρῶν εὐχομαι εἶναι.
 Ἀντισθένης φησὶν εἰδέναι σοφὸν ὄντα τὸν
 Ὀδυσσεύα, ὅτι οἱ ἐρωῶντες πολλὰ ψεύδονται
 καὶ τὰ ἀδύνατα ἐπαγγέλλονται. ἐπισημαίνεται
 δὲ καὶ τὴν παραίτησιν δι' ἣν πεποιήται τῆς θεοῦ. ἐκεί-
 νης μὲν γὰρ ἐπὶ σώματος εὐμορφία καὶ μεγέθει μεγα-
 λαυχούσης καὶ τὰ καθ' ἑαυτὴν προκρινούσης τῆς Πηνε-
 λόπης, συγχωρήσας μὲν τοῦτο καὶ τῷ ἀδῆλῳ εἴξας, ἄδη-
 λον μὲν γὰρ αὐτῷ εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως. ἐπισημῆνα-
 σθαι ὅτι τὴν γαμετὴν ζητεῖ διὰ τὸ εἶναι περίφρονα, ὥς
 καὶ κείνης ἂν ἀμελήσας, εἰ τῷ σώματι καὶ μόνῳ κάλλει κε-
 κόσμηται¹⁾. τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς μνηστῆρας εἰρηκέναι
 πολλάκις λέγοντας, οὐδ' ἐπὶ ἄλλας ἐρχόμεθ' ἄς ἐπι-
 εικὲς ὀπνέμεν ἐστὶν ἐκάστω. (β, 207.) ταύτης δὲ ἕνεκα
 τῆς ἀρετῆς ἐπιδικαζόμεθα. Τὰ δὲ τῆς Καλυψοῦς
 ἐστὶ τοιαῦτα· οὐ μὲν ἐγὼ κείνης χειρῶν εὐχομαι
 εἶναι, οὐ δέμας οὐ φνὴν, οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανά-
 τησι δέμας ἐρίζειν καὶ εἶδος, τὰ σωματικά μόνον πα-
 ραβαλλούσης. τοῦ δὲ Ὀδυσσεύος. οἶδα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ' οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος
 ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰς ἅντα ιδέσθαι, ἣ μὲν γὰρ
 βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως. τὸ γὰρ
 περίφρων Πηνελόπεια ἔμφασιν ἔχει τῆς κατ' ὄρεξιν
 προκρίσεως.

¹⁾ »Scribendum vid. κεκόσμητο.« Buttin.

III.

Schol. ad Odys. η', 257. p. 267. B.

θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἡματα πάντα.

ἥδει γὰρ ὥς σοφὸς ὅτι ἀθανασίαν οὐχ αἰ τοιαῦται
 δαίμονες χαρίζαιτο ἄν· ἀλλὰ τοῦ Διὸς ἂν εἴη καὶ
 τῶν ἔργων ἃ πέφυκεν ἀπαθανατίζειν. Ἀντισθένης
 δὲ φησὶ ὅτι τοὺς ἐρωῶντας εἰδὼς ψευδομένους
 τὰς ὑποσχέσεις. τοῦτο γὰρ ποιεῖν οὐκ ἐδύ-
 νατο δίχ' αὖ Διός.

IV.

Schol. ad Odys. ι', 525. p. 328. B.

ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

Διὰ τί Ὀδυσσεὺς οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα
 ὠλιγόρησεν εἰπὼν, ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴσεται οὐδ'
 Ἐνοσίχθων; Ἀντισθένης μὲν φησὶ διὰ τὸ εἰδέ-
 ναι ὅτι οὐκ ἦν ἰατρὸς ὁ Ποσειδῶν ἀλλ' ὁ
 Ἀπόλλων. Ἀριστοτέλης δὲ οὐχ ὅτι οὐ δυνήσεται
 ἀλλ' ὅτι οὐ βουληθήσεται διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ Κύ-
 κλωπος. Confer. Prelleri notatio de cod. Ms. Ham-
 burgensi, qui Odysseam cum Scholiis continet et
 Scholiorum inde nunc primum editorum particula I.
 Dorpat. 1839. p. 37. 22. et 31.

V.

Schol. Venet. ad Hom. Iliad. κ', 636.

Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.

Ἀντιφάνης δὲ οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρύτητος
 λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει, ἀλλ' ἔφερε
 ὀρεξίως τὸν οἶνον. Pro Ἀντιφάνης Spitznerus pro-
 babiliter Ἀντισθένης.

VI.

Schol. Lips. ad Il. ο', 123.

εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν.

ἐκ τούτου καὶ Ἀντισθένης φησὶν, ὥς, εἴ τι πράττει
ὁ σοφός, κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν ἐνεργεῖ, ὥς καὶ
ἡ Ἀθηνᾶ τριχῶς νουθετεῖ τὸν Ἄρην. Plutarch.
de fort. Alex. p. 334.

VII.

Schol. Venet. ad Il. ψ', 65.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο.

ἐντεῦθεν Ἀντισθένης ὁμοσχήμεονάς φησι τὰς
ψυχὰς τοῖς περιέχουσι σώμασιν εἶναι.

X. ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΥ ΧΡΗΣΕΩΣ.

Diog. Laert. VI. 18. περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ
μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος.

I.

Aristides XXV. Orat. p. 560. T. I. p. 496, 20.
Dindorf. ἐπεὶ δὲ καὶ ταύτην εἶχε τὴν πεῖραν, ἀφίησιν
ἤδη πίνειν πρὸς ἐξουσίαν, οὕτωςί πως χαριεντισάμε-
νος ὅτι μάταιοι τῶν ἀνθρώπων εἶεν ὅσοι τῶν ἱκανῶν
εὐποροῦντες μὴ τολμῶσιν ἐλευθέρως χρῆσθαι καὶ τὸ
βιβλίον αὐτὸ τοῦτο ἐδόκει εἶναι Ἀντισθένηος περὶ

χρήσεως· ἔφερε δὲ εἰς οἶνον καὶ Διονύσου προσῆν
τινα σύμβολα.

XI. ΕΡΩΤΙΚΟΣ.

* I.

Clem. Alexandr. Strom. II. 20. p. 485. Pott.
ἐγὼ δὲ ἀποδέχομαι τὸν Ἀντισθένην, τὴν Ἀφρο-
δίτην λέγοντα καὶ κατατοξεύσαιμι, εἰ λάβοιμι,
ὅτι πολλὰς ἡμῶν καλὰς καὶ ἀγαθὰς γυναῖκας
διέφθειρεν, τὸν τε ἔρωτα κακίαν φησὶ φύ-
σεως· ἥς ἦττους ὄντες οἱ κακοδαίμονες θεὸν
τὴν νόσον καλοῦσιν· δείκνυται γὰρ διὰ τούτων
ἠττάσθαι τοὺς ἀμαθεστέρους δι' ἄγνοιαν ἡδονῆς ἣν
οὐ χρὴ προσέσθαι καὶ θεὸς λέγεται τουτέστι καὶ
θεόθεν ἐπὶ τὴν τῆς παιδοποιίας χρεῖαν δεδομένη
τυγχάνη. Vide praef. ad Phileb. ed. min. p. XIII.

* II.

Diog. Laert. VI. 11. γαμήσειν τε τεκνοποιῆας χά-
ριν ταῖς ἀφνεστάταις ¹⁾ συνιόντα γυναῖξί. καὶ ἐρασθή-
σεσθαι ²⁾ δέ. μόνον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφόν, τίνων χρὴ
ἐρᾶν. ib. VI. 3. χρὴ τοιαύταις πλησιάζειν γυναῖξιν,
αἱ χάριν εἰσονται.

¹⁾ Ita conjecit C. Fr. Hermann. Libri εὐφνεστάταις. Conf. §. 3.

²⁾ Fortasse legendum καὶ ἐξεργάζεσθαι μαστροπείαν coll.
Plut. Quaest. Symp. II. 1, 6.

III.

Xen. Sympos. IV. 56. Εἶεν, ἔφη ὁ Καλλίας· σὺ δὲ δὴ, ὦ Σώκρατες, τί ἔχεις εἰπεῖν ὡς ἄξιόν σοί ἐστι μέγα φρονεῖν ἐφ' ἧ εἵπας¹⁾ οὕτως ἀδόξω οὔσῃ τέχνῃ; καὶ ὃς εἶπεν, Ὁμολογησώμεθα πρῶτον ποιά ἐστιν ἔργα τοῦ μαστροποῦ· καὶ ὅσα ἂν ἐρωτῶ, μὴ ὀκνεῖτε ἀποκρίνεσθαι, ἵνα εἰδῶμεν ὅσα ἂν συνομολογῶμεν. καὶ ὑμῖν οὕτω δοκεῖ; ἔφη. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. ὡς δ' ἅπαξ εἶπον Πάνυ μὲν οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο. 57. Οὐκοῦν ἀγαθοῦ μὲν, ἔφη, ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι ἢν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. Οὐκοῦν ἔν μὲν τί ἐστιν εἰς τὸ ἀρέσκειν ἐκ τοῦ πρόπουσαν ἔχειν σχέσιν καὶ τριχῶν καὶ ἐσθῆτος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφασαν. 58. Οὐκοῦν καὶ τόδε ἐπιστάμεθα ὅτι ἐστιν ἀνθρώπων τοῖς αὐτοῖς ὁμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρὸς τινος βλέπειν; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ, τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστι καὶ αἰδημόνως καὶ θρασέως φθέγγεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ, λόγοι οὐκ εἰσὶ μὲν τινες ἀπεχθανόμενοι, εἰσὶ δέ τινες οἱ πρὸς φιλίαν ἄγουσι; Πάνυ μὲν οὖν. 59. Οὐκοῦν τούτων ὁ ἀγαθὸς μαστροπὸς τὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἀρέσκειν διδάσκει ἂν; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀμείνων δ' ἂν εἴη, ἔφη, ὁ ἐνὶ δυνάμενος ἀρεστοὺς ποιεῖν ἢ ὅστις καὶ πολλοῖς; ἐνταῦθα μέντοι ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν εἶπον Ἀῆλον ὅτι ὅστις πλείστοις, οἱ δὲ Πάνυ μὲν οὖν. 60. ὁ δὲ εἰπὼν ὅτι καὶ τοῦτο ὁμολογεῖται ἔφη, Εἰ δέ τις καὶ ὅλη τῇ πόλει ἀρέσκοντας δύναται ἀποδεικνύναι, οὐχ οὗτος παντελῶς ἂν ἤδη ἀγαθός

¹⁾ Symp. III. 10.

μαστροπὸς εἴη; Σαφῶς γε νῆ Δία, πάντες εἶπον. Οὐκοῦν εἴ τις τοιούτους δύναται ἐξεργάζεσθαι ὥν προστατοίη, δικαίως ἂν μέγα φρονοίη ἐπὶ τῇ τέχνῃ καὶ δικαίως ἂν πολλὸν μισθὸν λαμβάνοι; 61. ἐπεὶ δὲ καὶ ταῦτα πάντες συνομολόγουν, Τοιοῦτος μέντοι, ἔφη, μοι δοκεῖ Ἀντισθένης εἶναι οὗτος. καὶ ὁ Ἀντισθένης, Ἐμοί, ἔφη, παραδίδως, ὦ Σώκρατες, τὴν τέχνην; Ναὶ μὰ Δί, ἔφη. ὁρῶ γάρ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης πάνυ ἐξεργασμένον. 62. Τίνα ταύτην; Τὴν προαγωγείαν, ἔφη. καὶ ὃς μάλα ἀχθεσθεὶς ἐπήρετο, Καὶ τί μοι σύννοισθα, ὦ Σώκρατες, τοιοῦτον εἰργασμένω; Οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, ὅτε ἐώρας τοῦτον μὲν φιλοσοφίας ἐρῶντα, ἐκείνου δὲ χρημάτων δεόμενον· οἶδα δέ σε Ἰππία τῷ Ἡλείῳ, παρ' οὗ οὗτος καὶ τὸ μνημονικὸν ἔμαθεν· ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἐρωτικώτερος γεγνήηται διὰ τὸ ὅ, τι ἂν καλὸν ἴδῃ μηδέποτε ἐπιλανθάνεσθαι. 63. Ἐναγχος δὲ δήπου καὶ πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν τὸν Ἡρακλεώτην ξένον¹⁾, ἐπεὶ με ἐποίησας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ, συνέστησάς μοι αὐτόν. καὶ χάριν μέντοι σοι ἔχω· πάνυ γὰρ καλὸς ἀγαθὸς δοκεῖ μοι εἶ-

¹⁾ Plerique interpretes cogitant de Zeuxippo pictore. Equidem vero censeo, Brysonem filium Herodori Heraclaeotae Pontici, (de quo errat Wytttenb. ad Plut. de rect. aud. rat. p. 39. B.) eius, qui de Hercule commentarium scripsit, intelligendum esse. Suidas enim s. Σωκράτης T. III. p. 352. recensens Socratis discipulos Γλάνκωνα Ἀθηναῖον, Βρύσωνα Ἡρακλεώτην, ὃς τὴν ἐριστικὴν διαλεκτικὴν εἰσήγαγε μετὰ Εὐκλείδους — τινὲς δὲ Βρύσωνα οὐ Σωκράτους ἀλλ' Εὐκλείδου ἀκροατὴν γράφουσι· τούτου δὲ καὶ Πύρρον ἠμροάσατο. Aristotel. Soph. Elench. c. XI. p. 562. Bip. ἀλλ' ὡς Βρύσων ἐτετραγώνισε τὸν κύκλον. Analyt. Post. I. 9. Rhetor. III. 2.

ναι. Αἰσχύλον δὲ τὸν Φλιάσιον πρὸς ἐμὲ ἐπαινῶν καὶ ἐμὲ πρὸς ἐκεῖνον οὐχ οὕτω διέθηκας ὥστε διὰ τοὺς σοὺς λόγους ἐρῶντες ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες; 64. ταῦτα οὖν ὁρῶν δυνάμενόν σε ποιεῖν ἀγαθὸν νομίζω προαγωγὸν εἶναι. ὁ γὰρ οἶός τε ὢν γινώσκειν τε τοὺς ὠφελίμους αὐτοῖς καὶ τούτους δυνάμενος ποιεῖν ἐπιθυμεῖν ἀλλήλων, οὗτος ἂν μοι δοκεῖ καὶ πόλεις δύνασθαι φίλας ποιεῖν καὶ γάμους ἐπιτηδείους συνάγειν καὶ πολλοῦ ἂν ἄξιός εἶναι καὶ πόλεσι καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις κεκτῆσθαι ¹⁾.

ἔτι δὲ τρίτον, ὃ λύει τὸν σοφιστικὸν λόγον· οὐ γὰρ, ὡς ἔφη Βρύσων, οὐδένα αἰσχρολογεῖν, εἴπερ τὸ αὐτὸ σημαίνει, τόδε εἰπεῖν· τοῦτο γὰρ ἐστὶ ψεῦδος. Athen. XI. p. 508. C. D. Plat. Epistol. XIII. p. 498. Sext. Empir. adv. Mathem. VII. 13. p. 372. ἐπὶ δὲ τὸ λογικὸν κατηνέχθησαν μέρος οἱ περὶ Πανθοίδην καὶ Ἀλεξίνον καὶ Εὐβουλίδην καὶ Βρύσωνα, Διονυσόδωρόν τε καὶ Εὐθύδημον Θούριον. Quamquam hic Fabricius intellexit Brysonem iuniorē, Clinomachi Thurii discipulum et praeceptorem Pyrrhonis, Achivum. Quibus tertium addo Brysonem Pythagoreum ap. Iamblich. vit. Pythag. 23. et Stobae. T. 85, 15. (T. III. p. 153.) Obiter moneo, Ehippi fragm. ap. Athen. XI. p. 509. C. ita mihi videri corrigendum:

Ἔπειτ' ἀναστὰς εὖστοχος νεανίας
τῶν ἐξ Ἀκαδημείας τις ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
Βρύσωνα θρασυμαχειοληψικεραμάτων
πληγείς ἀνάγκη, σκνίψ' ὀλιγομίσθῳ τέχνῃ
συνῶν τις, οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν.

vs. 4. editur nunc ex Hemsterhusii coniectura ἀνάγκη ληψο-
λιγομίσθῳ τέχνῃ. Libri autem exhibent: ληψιγομίσθῳ, ληψι-
γομίσθῳ, ληψιγομίσθῳ τέχνῃ.

¹⁾ Finekh. mavolt καὶ πόλεις καὶ ἰδιώταις φίλος καὶ σύμ-
μαχος κεκτῆσθαι, Bach. solum φίλους καὶ συμμάχους mutat.

σὺ δὲ ὡς κακῶς ἀκούσας ὅτι ἀγαθὸν σε ἔφην προα-
γωγὸν εἶναι ὠργίσθης. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐ νῦν.
ἐὰν γὰρ ταῦτα δύνωμαι, σεσαγμένος δὴ παντάπασι
πλούτου τὴν ψυχὴν ἔσομαι.

XII. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Η ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

I.

Arrian. Epict. Dissert. I. 17. Ἀντισθένης λέγει
ὅτι ἀρχὴ παιδεύσεως ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπί-
σκεψις.

II.

Diog. Laert. VI. 103. γράμματα γοῦν μὴ μαν-
θάνειν ἔφασκεν ὁ Ἀντισθένης τοὺς σώφρονας γε-
νομένους, ἵνα μὴ διαστρέφονται τοῖς ἀλλοτρίοις.

XIII. ΣΛΘΩΝ.

I.

Athen. V. p. 220. D. καὶ Πλάτωνα δὲ μετονο-

μάσας Σάθωνα άσυρῶς καὶ φορτικῶς τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ. XI. p. 507. A.

II.

Diog. Laert. IX. 8, 53. οὗτος (Protagoras) τὸν Ἀντισθένην λόγον, τὸν πειρώμενον ἀποδεικνύειν, ὡς οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν, πρῶτος διείλεκται. Ib. III. 24, 35. λέγεται δ' ὅτι καὶ Ἀντισθένης μέλλον ἀναγινώσκειν τι τῶν γεγραμμένων αὐτῷ, παρεκάλεσεν αὐτὸν παρατυχεῖν. καὶ πυθόμενος τί μέλλει ἀναγινώσκειν, εἶπεν, ὅτι περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν. Τοῦ δ' εἰπόντος, Πῶς οὖν σὺ περὶ αὐτοῦ τούτου γράφεις; καὶ διδάσκοντος ὅτι περιτρέπεται, ἔγραψε διάλογον κατὰ Πλάτωνος, Σάθωνα ἐπιγράψας. Ἐξ οὗ διετέλουν ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους. Ib. VI. 7. Plat. Euthydem. p. 286. C. ubi v. prolegom. p. XXX. sq.

* III.

Tzetz. Chiliad. VII. 606.

τῶν ἰδεῶν δὲ λέγουσι τρεῖς δόξας πεφυκέναι.
ψιλὰς ἐννοίας γάρ φησι ταύτας ὁ Ἀντισθένης
λέγων, βλέπω μὲν ἄνθρωπον καὶ ἵππον δ' ὁμοίως,
ἰππότητα οὐ βλέπω δ', οὐδ' ἀνθρωπότητα γ'.

Schol. ad. Aristot. p. 66. Brandis. τῶν δὲ παλαιῶν οἱ μὲν ἀνῆρουν τὰς ποιότητας τελέως, τὸ ποιὸν συγχωροῦντες εἶναι, ὥσπερ Ἀντισθένης, ὅς ποτε Πλάτωνι διαμφισβητῶν „ὦ Πλάτων“ ἔφη „ἵππον μὲν ὁρῶ, ἰππότητα δὲ οὐχ ὁρῶ.“ καὶ ὅς εἶπεν „ἔχεις μὲν ὦ ἵππος ὁρᾶται τόδε τὸ ὄμμα, ὃ δὲ ἰππότης θεωρεῖται οὐδέπω κέκτησαι.“ Ib. p. 68. πέμπτη αἰτία ὅτι ἔδει

καὶ περὶ τῆς ποιότητος συντόμως διαλαβεῖν δι' Ἀντισθένην καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, λέγοντας „ἄνθρωπον ὁρῶ, ἀνθρωπότητα δὲ οὐχ ὁρῶ“ ὡς ἀναιροῦντας τὴν ἀπλῶς ποιότητα. Conf. C. Fr. Hermann. system. plat. phil. I. p. 338. 268.

* IV.

Schol. ad Aristot. p. 22. Brandis. καὶ ποτε πάλιν τῷ αὐτῷ συνηγορῶν διδασκάλῳ (Parmenidi) ἀκίνητον λέγουσι τὸ ὄν, διὰ πέντε ἐπιχειρημάτων κατασκευάζει (Ζήνων) ὅτι ἀκίνητον τὸ ὄν· οἷς ἀντειπεῖν μὴ δυνηθεὶς Ἀντισθένης ὁ Κυνικός ἀναστὰς ἐβάδισε, νομίσας ἰσχυροτέραν εἶναι πάσης τῆς διὰ λόγων ἀντιλογίας τὴν διὰ τῶν ἔργων ἀπόδειξιν.

XIV. ΑΛΗΘΕΙΑ.

Diog. Laert. VI. 1. οὗτος κατ' ἀρχὰς μὲν ἤκουσε Γοργίου τοῦ ῥήτορος· ὅθεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ¹⁾ καὶ τοῖς Προτρεπτικοῖς.

¹⁾ Scite observavit Schleiermacherus Platonem refellentem Protagorae ἀλήθειαν (Cratyl. p. 386. C. 391. C. Theaet. 171. C. 161. C. Euthyd. 286. C. Diog. Laert. IX. 53.) potius An-

μάσας Σάθωνα άσυνρως και φορτικως τον ταύτην έχοντα την επιγραφην διάλογον εξέδωκε κατ' αυτού. XI. p. 507. A.

II.

Diog. Laert. IX. 8, 53. ούτος (Protagoras) τον Άντισθενους λόγον, τον πειρώμενον αποδεικνύειν, ως ούκ έστιν αντιλέγειν, πρώτος διείλεται. Ib. III. 24, 35. λέγεται δ' ότι και Άντισθένης μέλλων αναγινώσκειν τι των γεγραμμένων αυτώ, παρεκάλεσεν αυτόν παρατυχεΐν. και πυθόμενος τί μέλλει αναγινώσκειν, είπεν, ότι περι του μη εΐναι αντιλέγειν. Του δ' είπόντος, Πως ούν σύ περι αυτού τούτου γράφεις; και διδάσκοντος ότι περιτρέπεται, έγραψε διάλογον κατὰ Πλάτωνος, Σάθωνα επιγράφας. Έξ ου διετέλουν άλλοτρίως έχοντες προς αλλήλους. Ib. VI. 7. Plat. Euthydem. p. 286. C. ubi v. prolegom. p. XXX. sq.

* III.

Tzetz. Chiliad. VII. 606.

των ιδεων δε λεγουσι τρεις δοξας πεφυκέναι.
ψιλὰς έννοιὰς γάρ φησι ταύτας ο Άντισθένης
λέγων, βλέπω μὲν άνθρωπον και ίππον δ' όμοίως,
ίππότητα ου βλέπω δ', ουδ' άνθρωπότητα γ'.

Schol. ad. Aristot. p. 66. Brandis. των δε παλαιων οι μὲν ανήρουν τας ποιότητας τελώς, το ποιόν συγχωρουντες εΐναι, ωςπερ Άντισθένης, ως ποτε Πλάτωνι διαμφοισβητων „ω Πλάτων.“ έφη „ίππον μὲν όρω, ίππότητα δε ουχ όρω.“ και ως είπεν „έχεις μὲν ω ίππος όραται τόδε το όμμα, ω δε ίππότης θεωρείται ουδέπω κέκτησαι.“ Ib. p. 68. πέμπτη αίτία ότι έδει

και περι της ποιότητος συντόμως διαλαβειν δι' Αντισθένην και τους περι αυτον, λεγοντας „άνθρωπον όρω, άνθρωπότητα δε ουχ όρω“ ως αναιρουντας την απλως ποιότητα. Conf. C. Fr. Hermann. system. plat. phil. I. p. 338. 268.

* IV.

Schol. ad Aristotel. p. 22. Brandis. και ποτε παλιν τω αυτω συνηγορων διδασκάλω (Parmenidi) ακίνητον λεγοντι το ον, δια πέντε επιχειρημάτων κατασκευάζει (Ζήνων) ότι ακίνητον το ον. οΐς αντειπειν μη δυνηθεις Άντισθένης ο Κυνικός αναστάς έβάδισε, νομίσας ισχυροτέρα εΐναι πάσης της δια λόγων αντιλογίας την δια των έργων απόδειξιν.

XIV. ΑΛΗΘΕΙΑ.

Diog. Laert. VI. 1. ούτος κατ' αρχάς μὲν ήκουσε Γοργίου του ρήτορος. οθεν το ρητορικόν είδος έν τοΐς διαλόγοις επιφέρει και μάλιστα έν τη Άληθεία¹⁾ και τοΐς Προτρεπτικοΐς.

¹⁾ Scite observavit Schleiermacherus Platonem refellentem Protagorae αλήθειαν (Cratyl. p. 386. C. 391. C. Theaet. 171. C. 161. C. Euthyd. 286. C. Diog. Laert. IX. 53.) potius An-

* I.

Aristoteles Metaphys. *Δ*, 29. ὁ δὲ ψευδὴς λόγος οὐδενός ἐστιν ἀπλῶς λόγος. διὸ Ἀντισθένης ᾤετο εὐήθως μηδὲν ἀξιῶν λέγεσθαι πλὴν τῷ οἰκίῳ λόγῳ ἔν ἐφ' ἐνός· ἐξ ὧν συνέβαινε μὴ εἶναι ἀντιλέγειν, σχεδὸν δὲ μηδὲ ψεύδεσθαι.

Schol. ad. Aristotel. Metaphys. p. 732. Brandis. εἰπὼν δὲ ταῦτα αἰτιάται Ἀντισθένην εὐήθως λέγοντα περὶ μηδενὸς ἄλλου λέγεσθαι τινα λόγον ἢ περὶ ἐκείνου οὗ οἰκείος ἐστι, παρακρουσθέντα ὑπὸ τοῦ τὸν ψευδῆ λόγον μηδενὸς ἀπλῶς εἶναι λόγον· οὐ γὰρ εἰ μὴ ἀπλῶς ἐστὶ μηδὲ κυρίως, ἥδη καὶ οὐκ ἔστιν· ᾤετο δὲ ὁ Ἀντισθένης ἕκαστον τῶν ὄντων λέγεσθαι τῷ οἰκίῳ λόγῳ μόνῳ καὶ ἓνα ἑκάστου λόγον εἶναι· τὸν

tisthenis, cuius vehemens et acere ingenium maledicendique studium novit (Xen. Conv. IV. 2 — 5. VIII. 6.) librum ἀλήθειαν inscriptum impugnasse. Omnino in multis dialogis, ut in Philebo Sophista Euthydemō, Platonem adversus Antisthenem celato tamen nomine certare, res est nondum satis animadversa. Conf. Ritter. hist. phil. II. p. 117. C. Fr. Hermann. syst. plat. phil. I. p. 337. Inprimis in Theaeteto abunde illius simultatis, quae intercessit inter Platonem et Antisthenem, indicia reperiuntur, ut p. 169. B. Ἡρακλῆς 150 A. προαγωγεία 174. B. τί δέ ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ τί τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον. Vel nomen et genus Antisthenis a Platone tecte indicari existimo p. 156. A. ἀντιτύπους et p. 174. A. Θαλῆν ἀστρονομοῦντα καὶ ἄνω βλέποντα πεσόντα εἰς φρέαρ Θοῦρά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι λέγεται. ib. B. γέλῳτα παρέχει οὐ μόνον Θοῦράταις ἀλλὰ καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ. p. 176. C. ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων γέλῳτα Θοῦράταις μὲν οὐ παρέχει οὐδ' ἄλλῳ ἀπαιδεύτῳ οὐδενί.

γὰρ οἰκεῖον τόδε τι σημαίνοντα καὶ μὴ ὄντα τούτου περὶ οὗ λέγεται εἶναι, ἀλλότριόν γε ὄντα αὐτοῦ· ἐξ ὧν καὶ συνάγειν ἐπειράτο ὅτι μὴ ἔστιν ἀντιλέγειν· τοὺς μὲν γὰρ ἀντιλέγοντας περὶ τινος διάφορα λέγειν ὀφείλιν, μὴ δύνασθαι δὲ περὶ αὐτοῦ διαφόρους τοὺς λόγους φέρεσθαι τῷ ἓνα τὸν οἰκεῖον ἑκάστου εἶναι· ἓνα γὰρ ἐνὸς εἶναι καὶ τὸν λέγοντα περὶ αὐτοῦ λέγειν μόνον, ὥστε εἰ μὲν περὶ τοῦ πράγματος τοῦ αὐτοῦ λέγοιεν, τὰ αὐτὰ ἂν λέγοιεν ἀλλήλοις (εἰς γὰρ ὁ περὶ ἐνὸς λόγος), λέγοντες δὲ ταῦτα οὐκ ἂν ἀντιλέγοιεν ἀλλήλοις. εἰ δὲ διαφέροντα λέγοιεν, οὐκέτι λέξειεν αὐτοὺς περὶ αὐτοῦ τῷ εἶναι ἓνα τὸν λόγον τὸν περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, τοὺς δὲ ἀντιλέγοντας ὀφείλιν περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγειν καὶ οὕτως συνῆγε τὸ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν. σχεδὸν δὲ μηδὲ ψεύδεσθαι διὰ τὸ μὴ οἶόν τε εἶναι περὶ τινος ἄλλον πλὴν τὸν ἰδίον τε καὶ οἰκεῖον εἰπεῖν λόγον ¹⁾).

* II.

Diog. Laert. VI. 3. Πρωτός τε ὠρίσατο λόγον, εἰπὼν, λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἦν, ἢ ἐστι, δηλῶν.

* III.

Aristoteles Metaphys. *H*, 3. p. 1043. ὥστε ἡ ἀπορία ἦν οἱ Ἀντισθένειοι καὶ οἱ οὕτως ἀπαίδευ-

¹⁾ Horum cum maxima similitudo sit cum iis, quae a Platone in Euthydem. p. 285. 286. refelluntur, nunc Schleiermacherō Platonem in Euthydemō Antisthenem potissimum voluisse erroris convincere opinato assentior. Vide proleg. p. XXX. sq. De Antisthenis dialectica videndi Ritterus hist. philos. Vol. II. p. 123 — 126 et C. Fr. Hermann. in Censura huius libri p. 29. sq.

τοι ἠπόρουν, ἔχει τινὰ καιρόν, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ τί ἔστιν ὀρίσασθαι (τὸν γὰρ ὄρον λόγον εἶναι μακρόν) ἀλλὰ ποῖον μὲν τί ἔστιν ἐνδέχεται καὶ διδάξαι, ὥσπερ ἄργυρον, τί μὲν ἔστιν, οὐ, ὅτι δ' οἶον καττίτερος.

• IV.

Schol. ad Aristotel. Topic. p. 256. Brandis. οὐ μάτην δὲ οὐδὲ ἐκ περισσοῦ τῷ „ἦν“ τὸ „εἶναι“ προσ-
κειται, ἀλλὰ ἀναγκαίως — οὐκ ἄρα αὐταρκες τὸ ἦν, ὥς τινες ἡγοῦνται, ὧν δοκεῖ πρῶτος μὲν Ἀντισθέ-
νης εἶναι, εἶτα δὲ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς τινές, ἀλλὰ εὐλόγως τὸ εἶναι πρόσκειται.

• V.

Epictet. dissert. I. 17, 10. καὶ τὰ λογικὰ ἄκαρπὰ ἔστι — καὶ περὶ τούτου μὲν ὀψόμεθα. εἰ δ' οὖν καὶ τοῦτο δοίη τις, ἐκεῖνο ἀπαρκεῖ, ὅτι τῶν ἄλλων ἔστι διακριτικὰ καὶ ἐπισκεπτικὰ, καὶ ὡς ἂν τις εἴ-
ποι, μετρητικὰ καὶ στατικά. Τίς λέγει ταῦτα; μόνος Χρύσιππος καὶ Ζήνων καὶ Κλεάνθης, Ἀντι-
σθένης δ' οὐ λέγει.

XV. ΑΙΑΣ.

(Bekk. Orat. Attici T. V. p. 663. sq.)

Ἐβουλόμην ἂν τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν δικάζειν οἵπερ καὶ ἐν τοῖς πράγμασι παρήσαν· οἶδα γὰρ ὅτι ἐμὲ μὲν ἔδει σιωπᾶν, τούτῳ δ' οὐδὲν ἂν ἦν πλέον λέγοντι· νῦν δὲ οἱ μὲν παραγενόμενοι αὐτοῖς¹⁾ τοῖς ἔργοις ἄπει-

¹⁾ Ita dedi ex coniectura Bekkeri pro τοῖς αὐτοῖς ἔργοις.

σιν, ὑμεῖς δὲ οἱ οὐδὲν εἰδότες δικάζετε. καίτοι ποία τις ἂν δίκη δικαστῶν μὴ εἰδότην γένοιτο, καὶ ταῦτα διὰ λόγων; τὸ δὲ πρᾶγμα ἐγίνετο ἔργῳ. τὸ μὲν οὖν σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως ἐκόμισα ἐγὼ φέρον, τὰ δὲ ὅπλα ὅδε, ἐπιστάμενος ὅτι οὐ τῶν ὀπλῶν μᾶλλον ἐπεθύ-
μουν οἱ Τρῶες ἀλλ' ἢ τοῦ νεκροῦ κρατῆσαι. τοῦ μὲν γὰρ εἰ ἐκράτησαν, ἠκίσαντό τε ἂν τὸ σῶμα καὶ τὰ λύτρα τοῦ Ἑκτορος ἐκομίσαντο· τὰ δὲ ὅπλα τάδε οὐκ ἂν ἀνέθεσαν τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ἀπέκρουσαν, δεδιότες τόνδε τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, ὃς καὶ πρότερον ἱεροσυλή-
σας αὐτοῖς¹⁾ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ νύκτωρ ὥσπερ τι καλὸν ἐργασάμενος ἐπεδείκνυτο τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ γὰρ μὲν ἄξιᾶ λαβεῖν ἵν' ἀποδῶ τὰ ὅπλα τοῖς φίλοις, οὐ-
τος δὲ ἵν' ἀποδῶται, ἐπεὶ χρῆσθαι γε αὐτοῖς οὐκ ἂν τολμήσεις· δειλὸς γὰρ οὐδεὶς ἂν ἐπισήμοις ὀπλοῖς χρῆσταιτο, εἰδὼς ὅτι τὴν δειλίαν αὐτοῦ ἐκφαίνει τὰ ὅπλα.

Σχεδὸν μὲν οὖν ἔστιν ἅπαντα ὅμοια. οἱ τε γὰρ διαθέντες τὸν ἄρωνα βασιλεῖς ἐκόντες εἶναι περὶ ἀρε-
τῆς κρίνουν ἐπέτρεψαν ἄλλοις, οἱ τε οὐδὲν εἰδότες δικάσειν ὑπισχνεῖσθε περὶ ὧν οὐκ ἴστε. ἐγὼ δὲ ἐπίστα-
μαι τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς ἂν βασιλεὺς ἱκανὸς ὧν περὶ ἀρετῆς κρίνουν ἐπιτρέψειεν ἄλλοις μᾶλλον ἢπερ ἀγα-
θὸς ἰατρὸς διαγνῶναι νοσήματα ἄλλῳ παρείη.

Καὶ εἰ μὲν ἦν μοι διαφορὰ²⁾ πρὸς ἄνδρα ὁμοι-
ότροπον, οὐδ' ἂν ἠττάσθαι μοι διέφερε· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ὃ διαφέρει πλέον ἐμοῦ καὶ τοῦδε. ὁ μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ὃ τι ἂν δράσειε φανερώς, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἂν λάθρα τολμήσαιμι πράξαι. καὶ γὰρ μὲν οὐκ ἂν ἀνα-
σχοίμην κακῶς ἀκούων, οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχων,

¹⁾ αὐτοῖς Reiskius. Vulgo αὐτῆς, Bekkerus αὐτῶν e libris.

²⁾ διαφορὰ inserui e mea coniectura. (Quidni ὁ ἄγων? BAIT.)

ὁ δὲ κἄν κρεμύμενος, εἴ γε κερδαίνειν τι μέλλοι, ὅστις γε μαστιγοῦν παρείχε τοῖς δούλοις καὶ τύπτειν ξύλοις τὰ νῶτα καὶ πυγμαῖς τὸ πρόσωπον, κἄπειτα περιβαλόμενος ῥάκη, τῆς νυκτὸς εἰς τὸ τεῖχος εἰσδύς τῶν πολεμίων, ἱεροσυλήσας ἀπῆλθε. καὶ ταῦτα ὁμολογήσει ποιεῖν, ἴσως δὲ καὶ πείσει λέγων ὥς καλῶς πέπρακται. ἔπειτα τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ὅδε ὁ μαστιγίας καὶ ἱερόσυλος ἀξιοῖ κρατῆσαι;

Ἐγὼ μὲν οὖν ὑμῖν λέγω τοῖς οὐδὲν εἰδόσι κριταῖς καὶ δικασταῖς, μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν περὶ ἀρετῆς κρίνοντας, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μάλλον. καὶ γὰρ ὁ πόλεμος οὐ λόγῳ κρίνεται ἀλλ' ἔργῳ· οὐδ' ἀντιλέγειν ἔξεστι πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' ἢ μαχομένους κρατεῖν ἢ δουλεύειν σιωπῇ. πρὸς ταῦτα ἀθροεῖτε, καὶ σκοπεῖτε ὥς εἰ μὴ δικάσετε καλῶς, γνώσεσθε ὅτι οὐδεμίαν ἔχει λόγος πρὸς ἔργον ἰσχύν, οὐδ' ἔστιν ὑμᾶς ὅ τι λέγων ἀνὴρ ὠφελήσῃ, εἴσεσθε δὲ ἀκριβῶς ὅτι δι' ἀπορίαν ἔργων πολλοὶ καὶ μακροὶ λόγοι λέγονται. ἀλλ' ἢ λέγετε ὅτι οὐ ξυνίετε τὰ λεγόμενα, καὶ ἀνίστασθε, ἢ δικάζετε ὀρθῶς. καὶ ταῦτα μὴ κρύβδην φέρετε, ἀλλὰ φανερώς, ἵνα γνῶτε ὅτι καὶ αὐτοῖς τοῖς δικάζουσι δοτέα δίκη ἔστιν, ἂν μὴ δικάσωσιν ὀρθῶς. κἄπειτ' ἴσως γνώσεσθε ὅτι οὐ κριταὶ τῶν λεγομένων ἀλλὰ δοξασταὶ κάθησθε. ἐγὼ δὲ διαγινώσκω μὲν ὑμῖν περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ἐπιτρέπω, διαδοξάζειν¹⁾ δὲ ἅπανσιν ἀπαγορεύω, καὶ ταῦτα περὶ ἀνδρὸς ὃς οὐχ ἑκὼν ἀλλ' ἄκων ἀφίχται εἰς Τροίαν, καὶ περὶ ἐμοῦ ὃς πρῶτος ἀεὶ καὶ μόνος καὶ ἄνευ τείχους τέταγμα.

¹⁾ Propter Prodici et Gorgiae imitationem has duas declamationes genuinas habeo.

XVI. ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Οὐ πρὸς σέ μοι μόνον ὁ λόγος, δι' ὃν ἀνέστην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας· πλείω γὰρ ἀγαθὰ πεποίηκα τὸ στρατόπεδον ἐγὼ ἢ ὑμεῖς ἅπαντες· καὶ ταῦτα καὶ ζῶντος ἂν ἔλεγον Ἀχιλλέως, καὶ νῦν τεθνεῶτος λέγω πρὸς ὑμᾶς. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδεμίαν ἄλλην μάχην μεμάχησθε, ἣν οὐχὶ καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν· ἐμοὶ δὲ τῶν ἰδίων κινδύνων οὐδεὶς ὑμῶν μετέχων¹⁾ οὐδὲν ξύνειδε. καίτοι ἐν μὲν ταῖς κοιναῖς μάχαις, οὐδὲ εἰ καλῶς ἀγωνίζοισθε, πλέον ἐρίγνετο οὐδέν· ἐν δὲ τοῖς ἐμοῖς κινδύνους, οὓς ἐγὼ μόνος ἐκινδύνευον, εἰ μὲν κατορθώσαιμι, ἅπαντα ὑμῖν ἐπετελεῖτο ὧν ἔνεκα δεῦρο ἀφίγμεθα, εἰ δὲ σφαλείην, ἐμοῦ ἂν ἐνὸς ἀνδρὸς ἐστέρησθε. οὐ γὰρ ἵνα μαχοίμεθα τοῖς Τρωσὶ δεῦρ' ἀφίγμεθα, ἀλλ' ἵνα τήν τε Ἑλένην ἀπολάβοιμεν καὶ τὴν Τροίαν ἔλοιμεν. ταῦτα δ' ἐν τοῖς ἐμοῖς κινδύνους ἐνῆν ἅπαντα. ὅπου γὰρ ἦν κεκορημένον ἀνάλωτον εἶναι τὴν Τροίαν, εἰ μὴ πρότερον τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ λάβοιμεν τὸ κλαπὲν παρ' ἡμῶν, τίς ἔστιν ὁ κομίσας δεῦρο τὸ ἄγαλμα ἄλλος ἢ ἐγώ; ὃν σύ γε ἱεροσυλίας κρίνεις. σύ γε οὐδὲν οἶσθα, ὅστις τὸν ἄνδρα τὸν ἀνασώσαντα τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ, ἀλλ' οὐ τὸν ὑφελόμενον παρ' ἡμῶν Ἀλέξανδρον, ἀποκαλεῖς ἱερόσυλον. καὶ τὴν Τροίαν μὲν ἀλῶναι ἅπαντες εὐχέσθε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐξευρόντα ὅπως ἔσται τοῦτο ἀποκαλεῖς ἱερόσυλον; καίτοι εἶπερ καλόν γε

¹⁾ μετέχων inserui e mea coniectura.

ἦν ἐλεῖν τὸ Ἴλιον, καλὸν καὶ τὸ εὐρεῖν τὸ τούτου αἴτιον. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι χάριν ἔχουσι, σὺ δὲ καὶ ὀνειδίζεις ἐμοί. ὑπὸ γὰρ ἀμαθίας ὦν εὖ πέπονθας οὐδὲν οἶσθα. κἀγὼ μὲν οὐκ ὀνειδίζω σοι τὴν ἀμαθίαν· ἄκων γὰρ αὐτὸ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πεπόνθατε ἅπαντες· ἀλλ' ὅτι διὰ τὰ ὀνειδῆ τὰ ἐμὰ σωζόμενος οὐχ οἴος τε εἰ πείθεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσάπειλεῖς ὡς κακὸν δρᾶσων τι τοῦσδε, ἐὰν ἐμοὶ τὰ ὅπλα ψηφίσωνται. ἐγὼ δ' οἶδα ὡς καὶ πολλάκις ἀπειλήσεις καὶ πολλά, πρὶν καὶ σμικρὸν τι ἐργάσασθαι· ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῶν εἰκότων τι χρὴ τεκμαίρεσθαι, ὑπὸ τῆς κακῆς ὀργῆς οἶομαί σε κακὸν τι σαντὸν ἐργάσασθαι.

Καὶ ἐμοὶ μὲν, ὅτι τοὺς πολεμίους κακῶς ἐποίησα, δειλίαν ὀνειδίζεις· σὺ δὲ ὅτι φανερώς ἐμόχθεις καὶ μάτην ἡλίθιος ἦσθα, ὅτι μετὰ πάντων τοῦτ' ἔδρασας, οἷε βελτίων εἶναι. ἔπειτα περὶ ἀρετῆς πρὸς ἐμὲ λέγεις· ὃς πρῶτον μὲν οὐκ οἶσθα οὐδ' ὅπως ἔδει μάχεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ὅς ἄγριος ὀργῇ φερόμενος τάχ' ἂν ποτε ἀποκτενεῖς σεαυτὸν, κακῶ περιπεσὼν τῷ. οὐκ οἶσθα ὅτι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθὸν οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ χρὴ οὐδ' ὑφ' ἐτέρου οὐδ' ὑπὸ τῶν πολεμίων κακὸν οὐδ' ὅτι οὐν πάσχειν; σὺ δὲ ὥσπερ οἱ παῖδες χαίρεις ὅτι σέ φασιν οἶδε ἀνδρεῖον εἶναι· ἐγὼ δὲ δειλότατόν γε ἀπάντων καὶ δεδιότα τὸν θάνατον μάλιστα, ὅστις γε πρῶτον ὅπλα ἔχεις ἄρρηκτα καὶ ἄτρωτα, δι' ἅπερ σέ φασιν οὐ τρωτὸν εἶναι. καίτοι τί ἂν δρᾶσαις εἴ τις σοὶ τῶν πολεμίων τοιαῦτα ὅπλα ἔχων προσέλθοι; ἢ που καλόν τι καὶ θαυμαστὸν ἂν εἴη, εἰ μηδέτερος ὑμῶν μηδὲν δρᾶσαι δύναίτο. ἔπειτα οἷε τι διαφέρειν τοιαῦτα ὅπλα ἔχων ἢ ἐντὸς τείχους καθῆσθαι; καὶ σοὶ μόνῳ δὴ τεῖχος οὐκ ἔστιν, ὡς σὺ φῆς· μόνος μὲν οὖν σὺ γε ἐπταβόειον περιέρχῃ τεῖχος προβαλλό-

μενος ἑαυτοῦ· ἐγὼ δὲ ἄοπλος οὐ πρὸς τὰ τεῖχη τῶν πολεμίων ἀλλ' εἰς αὐτὰ εἰσέρχομαι τὰ τεῖχη, καὶ τῶν πολεμίων τοὺς προφύλακας ἐργηγορότας αὐτοῖς ὅπλοις αἰρώ, καὶ εἰμὶ στρατηγὸς καὶ φύλαξ καὶ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ οἶδα τὰ τ' ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις, οὐχὶ πέμπων κατασκηψόμενον ἄλλον, ἀλλ' αὐτός, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν σκοποῦσιν ὅπως σώσουσι τοὺς ναύτας, οὕτω δὲ καὶ ἔγωγε καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας σώζω. οὐδ' ἔστιν ὄντινα κίνδυνον ἔφυγον αἰσχροὺς ἡγησάμενος, ἐν ᾧ μέλλοιμι τοὺς πολεμίους κακὸν τι δρᾶσιν· οὐδ' εἰ μὲν ὄψεσθαι μέτινες ἔμελλον, γλιχόμενος ἂν τοῦ δοκεῖν ἐτόλμων· ἀλλ' εἴτε δοῦλος εἴτε πτωχὸς καὶ μαστιγίας ὦν μέλλοιμι τοὺς πολεμίους κακὸν τι δρᾶσιν, ἐπεχείρουν ἂν, καὶ εἰ μηδεὶς ὁρώη. οὐ γὰρ δοκεῖν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ δρᾶν ἀεὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ φιλεῖ τι. οὐδὲ ὅπλα ἔστι μοι τεταγμένα, ἐν οἷς προκαλοῦμαι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι, ἀλλ' ὄντινα ἐθέλει τις τρώπον, καὶ πρὸς ἕνα καὶ πρὸς πολλοὺς ἑτοιμός εἰμ' ἀεὶ. οὐδ' ἡνίκα κάμνω μαχόμενος, ὥσπερ σὺ, τὰ ὅπλα ἐτέροις παραδίδωμι, ἀλλ' ὅπότ' ἂν ἀναπαύωνται οἱ πολέμιοι, τότε αὐτοῖς τῆς νυκτὸς ἐπιτίθεμαι, ἔχων τοιαῦτα ὅπλα ἃ ἐκείνους βλάβει μάλιστα. καὶ οὔτε νύξ πώποτε με ἀφείλετο, ὥσπερ σὲ πολλάκις μαχόμενον ἄσμενον πέπανκεν· ἀλλ' ἡνίκα ἂν ῥέγγῃς σὺ, τηνικαῦτα ἐγὼ σώζω σε, καὶ τοὺς πολεμίους ἀεὶ κακὸν τι ποιῶ, ἔχων τὰ δουλοπρεπῆ ταῦτα ὅπλα καὶ τὰ ῥάκη καὶ τὰς μάστιγας, δι' ἃς σὺ ἀσφαλῶς καθεύδεις.

Σὺ δ' ὅτι φέρων ἐκόμισας τὸν νεκρόν, ἀνδρεῖος οἷε εἶναι; ὃν εἰ μὴ ἡδύνω φέρειν, δύο ἄνδρες ἂν ἐφερέτην. κἄπειτα κἀκεῖνοι περὶ ἀρετῆς πως ἂν ἡμῖν

ἡμφισβήτητον, κάμοι μὲν ὁ αὐτὸς ἂν πρὸς αὐτοὺς ἦν λόγος· σὺ δὲ τί ἂν ἔλεγες ἀμφισβητῶν πρὸς αὐτούς; ἢ δυοῖν μὲν οὐκ ἂν φροντίσεις, ἐνὸς δ' ἂν αἰσχύναιο ὁμολογῶν δειλότερος εἶναι; οὐκ οἶσθ' ὅτι οὐ τοῦ νεκροῦ τοῖς Τρωσὶν ἀλλὰ τῶν ὀπλων ἔμελεν ὅπως λάβοιεν; τὸν μὲν γὰρ ἀποδώσειν ἔμελλον, τὰ δὲ ὅπλα ἀναθήσειν εἰς τὰ ἱερὰ τοῖς θεοῖς. τοὺς γὰρ νεκροὺς οὐ τοῖς οὐκ ἀναιρουμένοις αἰσχρόν, ἀλλὰ τοῖς μὴ ἀποδιδούσι θάπτειν. σὺ μὲν οὖν τὰ ἔτοιμα ἐκόμισας, ἐγὼ δὲ τὰ ὀνειδιζόμενα ἀφειλόμην ἐκείνους.

Φθόνον δὲ καὶ ἀμαθίαν νοσεῖς, κακῶ ἐναντιωτάτω αὐτοῖς· καὶ ὁ μὲν σε ἐπιθυμεῖν ποιεῖ τῶν καλῶν, ἡ δὲ ἀποτρέπει. ἀνθρώπινον μὲν οὖν τι πέπονθας· διότι γὰρ ἰσχυρὸς εἶ, οἶει καὶ ἀνδρεῖος εἶναι, καὶ οὐκ οἶσθα ὅτι σοφία περὶ πόλεμον καὶ ἀνδρεία οὐ ταῦτόν ἐστιν ἰσχυρῶς, ἀμαθία δὲ κακὸν μέγιστον τοῖς ἔχουσιν. οἶμαι δέ, ἂν ποτέ τις ἄρα σοφὸς ποιητῆς περὶ ἀρετῆς γένηται, ἐμὲ μὲν ποιήσει πολύτλαν τε¹⁾ καὶ πολύμητιν καὶ πολυμήχανον καὶ πτολίπορθον καὶ μόνον τὴν Τροίαν ἐλόντα, σὲ δέ, ὥς ἐγῶμαι, τὴν φύσιν ἀπεικάξων τοῖς τε νωθέσιν ὄνοις καὶ βουσί ταῖς φορβάσιν ἄλλοις παρέχουσι²⁾ δεσμεύειν καὶ ξενγνύναι αὐτούς.

¹⁾ Bekk. malit πολύτλαντα.

²⁾ παρέχουσι Reiskius et Toupus. Vulgo ὑπάρχουσι.

XVII. ANTISTHENEIS ARISTIPPICUS.

(Socratic. epistol. p. 15. ed. Orell.)

Οὐκ ἔστι τοῦτο φιλοσοφεῖν τὸ παρὰ τυράννοις εἶναι καὶ Σικελικαῖς προσανέχειν τραπέζαις, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐν τῇ ἰδίᾳ καὶ αὐτάρκειᾳ ἐφίεσθαι. Σὺ δὲ οἶει ταύτην εἶναι πλεονεξίαν τοῦ σπουδαίου τὸ δύνασθαι μὲν κτᾶσθαι χρήματα πολλὰ, τοὺς δὲ δυνατωτάτους ἔχειν φίλους. Οὔτε γὰρ χρήματα ἀναγκαῖά ἐστιν, οὔτε, εἰ ἀναγκαῖα ἦν, οὕτω ποριζόμενα καλὰ· οὔτε φίλοι γένοιντο ἂν οἱ πολλοὶ ἀμαθεῖς ὄντες, καὶ ταῦτα τυράννοι· ὥστε σοὶ συμβουλεύσαιμι ἂν ἀπιέναι Συρακουσῶν τε καὶ Σικελίας. Εἰ δ', ὥς φασί τινες, ἡδονὴν θαυμάζεις, καὶ τούτων ἀντέχῃ, ὥν μὴ προσήκει τοὺς φρονίμους ἀνθρώπους, ἅπιθι εἰς Ἀντικυραν, καὶ ὠφελήσει σε ὁ ἐλλέβορος ποθεῖς· πολὺ κρείσσων γὰρ ἐστὶν οὗτος τοῦ παρὰ Διονυσίου οἴνου. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ μανίαν ποιεῖ πολλήν, οὗτος δὲ ἀποπαύει. Ὅπόσον οὖν ὑγίειά τε καὶ φρόνησις νόσου τε καὶ ἀφροσύνης διαφέρει, ἐπὶ τοσοῦτον ἂν καὶ σὺ διήνεγκες πρὸς τὰ νῦν σοι ὄντα¹⁾. Ἐρῶ σο.

¹⁾ Aristipp. ad Antisth. p. 17. Or. πέμψω δέ σοι τῶν θεῶν τῶς μεγάλως τε καὶ λευκῶς, ἢν' ἔχῃς μετὰ τὸ ἐπιδεῖξασθαι τὸν Ἡρακλέα τοῖς νέοις ὑποτρῶγειν, quod referri oportet ad recitationem Antisthenici Herculis. Id. ad Aeschin. l. c. ταῦτα δὲ Ἀντισθένης μὴ λέξης, εἰ σέσωκα τοὺς φίλους. Οὐ γὰρ αὐτῷ ἀρέσκει τυράννοις φίλοις χρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς ἀλφίτοπώλας καὶ τῶς καπῆλας ἀναζητεῖν, οἷτινες δικαίως τὰ ἄλφιστα καὶ τὸν οἶνον πωλοῦσιν ἐν Ἀθήναις καὶ τὰς ἐξωμίδας μισθοῦσι τὰς παχείας, ὅποταν οἱ σκίρωνες πνέωντι καὶ τὸν Σίμωνα θεραπεύειν. Antisthenem Simonis amicum fuisse, discimus etiam ex epist. Aristipp. ad Simon. p. 18.

XVIII. INCERTA.

I.

Diog. Laert. VI. 10. διδασκτὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν. Xen. Symp. II. 12. 13. καὶ ὁ Σωκράτης καλέσας τὸν Ἀντισθένην εἶπεν, οὗτοι τοὺς γε θεωμένους τάδε ἀντιλέξειν ἔτι οἶμαι ὥς οὐχὶ καὶ ἡ ἀνδρεία διδασκτόν, ὁπότε αὕτη καίπερ γυνὴ οὐσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται. καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπεν, Ἄρ' οὖν καὶ τῷδε τῷ Συρακοσίῳ κράτιστον ἐπιδείξαντι τῇ πόλει τὴν ὀρχηστρίδα εἰπεῖν, ἐὰν διδῶσιν αὐτῷ Ἀθηναῖοι χρήματα, ποιήσειν πάντας Ἀθηναίους τολμᾶν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι;

II.

Diog. Laert. VI. 12. ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὐτὴ ἀρετή. Xen. Symp. II. 9. 10. καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν, Ἐν πολλοῖς μὲν, ὧς ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον καὶ ἐν οἷς δ' ἡ παῖς ποιεῖ ὅτι ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὐσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται. ὥστε εἴ τις ὑμῶν γυναικᾶ ἔχει, θαρρόν διδάσκέτω ὅ τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένη χρῆσθαι. καὶ ὁ Ἀντισθένης, Πῶς οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῆ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγεννημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ;

III.

Diog. Laert. VI. 11. τὴν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν

καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. Arrian. Diss. Epict. I. 24. de Diogene: λέγει ὅτι ἀδοξία ψόφος ἐστὶ μαυνομένων ἀνθρώπων. Diog. Laert. VI. 72. ib. 83. de Monimo. ib. 93. de Cratete.

IV.

Ib. αὐτάρκη τε εἶναι τὸν σοφόν. πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Diog. Laert. VI. 72. de Diogene: πάντα τῶν σοφῶν εἶναι λέγων καὶ τοιούτους λόγους ἐρωτῶν οἷους ἄνω προειρήκαμεν· πάντα τῶν θεῶν ἐστὶ· φίλοι δὲ τοῖς σοφοῖς οἱ θεοί· κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων· πάντα ἄρα τῶν σοφῶν.

V.

Ib. 12. ἀναφαίρετον ὅπλον ἀρετή. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν. μήτε γὰρ καταρῶν μήτε προδίδωσθαι. τεῖχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. V. Wyttenb. ad Plut. de educ. puer. p. 5. E.

VI.

Diog. Laert. VI. 11. ἤρεσκεν αὐτῷ καὶ τάδε. ἀπεδείκνυε τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους. αὐτάρκη γὰρ τὴν ἀρετὴν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς προσδεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος· τὴν τε ἀρετὴν τῶν ἔργων εἶναι, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. — καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. — ἀναγράφει δ' αὐτοῦ καὶ Διοκλῆς ταυτί. — κρείττον ἐστὶ μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς κακοὺς ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους ἀγαθοὺς μάχεσθαι· προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶ-

τοι γὰρ τῶν ἀμαρτημάτων αἰσθάνονται. τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιείσθαι τοῦ συγγενοῦς· — — τὰ γὰρ καλὰ, τὰ κακὰ αἰσχροῦ· τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά.

VII.

Clem. Alex. Strom. II. p. 498. Pott. πάλιν Ἀντισθένης μὲν τὴν ἀτυφίαν (sc. τέλος τοῦ βίου λέγει). Theodoret. gr. aff. cur. disp. XI. p. 985.

VIII.

Xenoph. Sympos. III. 8. Τί γὰρ σύ, εἶπεν, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, ὦ Ἀντίσθενες; Ἐπὶ πλούτῳ, ἔφη· ὁ μὲν δὲ Ἑρμογένης ἀνῆρετο, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον. Ὁ δὲ ἀπάνωσε μηδὲ ὀβολόν. Ἀλλὰ γῆν πολλήν, ἔφη, κέκτησαι; Ἰσως ἂν, ἔφη, Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι.

Ib. IV. 34. Ἀλλ' ἄγε δὴ, ἔφη ὁ Σωκράτης, σὺ αὖ λέγε ἡμῖν, ὦ Ἀντίσθενες, πῶς οὕτω βραχέα ἔχων μέγα φρονεῖς ἐπὶ πλούτῳ. Ὅτι νομίζω, ὦ ἄνδρες, τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς. 35. Ὅρῳ γὰρ πολλοὺς μὲν ἰδιώτας, οἳ πάνυ πολλὰ ἔχοντες χρήματα οὕτω πένεσθαι ἡγοῦνται, ὥστε πάντα μὲν πόνον πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, ἐφ' ᾧ πλείονα κτήσονται· οἶδα δὲ καὶ ἀδελφοὺς, οἳ τὰ ἴσα λαχόντες, ὁ μὲν αὐτῶν ἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεΐται¹⁾. 36. Αἰσθάνομαι δὲ καὶ

¹⁾ Satis acerbè more suo Antisthenes causam agit pauperis amici Hermogenis, qui fratrem habebat ditissimum Calliam sed omnium rerum inopia premebatur. Vide Plat. Cratyl. p. 384. C. 386. A. B. 391. C. Xen. Mem. II. 10, 3. Suspicior in Cra-

τυράνους τινὰς οἳ οὕτως αὖ πεινώσι χρημάτων ὥστε ποιοῦσι πολὺ δεινότερα τῶν ἀπορωτάτων· δι' ἐνδειαν μὲν γὰρ δήπου οἳ μὲν κλέπτουσιν, οἳ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, οἳ δὲ ἀνδραποδίζονται· τύραννοι δ' εἰσὶ τινες οἳ ὅλους μὲν οἴκους ἀναιροῦσιν, ἀθρόους δ' ἀποκτείνουσι, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις χρημάτων ἔνεκα ἐξανδραποδίζονται. 37. τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ πάνυ οἰκτεῖρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. ὁμοῖα γάρ μοι δοκοῦσι πάσχειν ὥσπερ εἴ τις πολλὰ πίνων¹⁾ καὶ πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. ἐγὼ δὲ οὕτω μὲν πολλὰ ἔχω ὥς μόλις αὐτὰ καὶ ἐγὼ ἂν αὐτὸς εὐρίσκω²⁾. ὅμως δὲ περισσὴ μοι καὶ ἐσθίωντι ἄχρη τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι καὶ πίνοντι μέχρι τοῦ μὴ διαψῆν καὶ ἀμφιένυσθαι ὥστε ἔξω μὲν μηδὲν μᾶλλον Καλλίου τούτου τοῦ πλουσιωτάτου ἔργοῦν· 38. ἐπειδὴν γε μὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ γένωμαι, πάνυ μὲν ἀλεινοὶ χιτῶνες οἳ τοῖχοί μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ παχεῖαι ἐφειστροῖδες οἳ ὄροφοι, στρωμνὴν γε μὴν οὕτως ἀρκοῦσαν ἔχω ὥστε ἔργον μέγ' ἐστὶ³⁾ καὶ ἀνεγείραι. ἦν δέ ποτε καὶ ἀφροδισιάσαι τὸ σῶμά μου δεηθῆναι, οὕτω μοι τὸ παρὸν ἀρκεῖ ὥστε αἷς ἂν προσέλθω ὑπερασπάζονταί με διὰ τὸ μηδένα ἄλλον αὐταῖς ἐθέλειν προσιέναι. 39. καὶ πάντα τῶν ταῦτα οὕτως ἡδέα μοι δοκεῖ εἶναι ὥς μᾶλλον μὲν ἡδεσθαι ποιῶν ἕκαστα αὐτῶν οὐκ ἂν

tylo sub Hermogenis persona Antisthenis grammaticas quaestiones examinari. v. C. Fr. Hermann. syst. plat. phil. I. p. 496. 657.

¹⁾ πίνων Schneiderus. Libri ἔχων.

²⁾ Malim ἐγὼ αὐτὸς ἀνευρίσκω. ἂν delevit Dindorfius.

³⁾ Ita edidi ex mea coniectura. Libri μέγιστον. Bachius μέγ' ἐστὶ.

εὐζαίμην, ἦττον δέ· οὕτω μοι δοκεῖ ἓν αὐτῶν ἡδίω εἶναι τοῦ συμφέροντος. 40. πλείστου δ' ἄξιον κτῆμα ἐν τῷ ἐμῷ πλούτῳ λογίζομαι εἶναι ἐκείνο ὅτι εἴ μού τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιτο οὐδὲν οὕτως ὁρῶ φαῦλον ἔργον ὁποῖον οὐκ ἀρκοῦσαν ἂν τροφήν ἐμοὶ παρέχοι. 41. καὶ γὰρ ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουλευθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, πολυτελῆ γὰρ γίγνεται, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι. καὶ πολὺ πλείον διαφέρει πρὸς ἡδονὴν ὅταν ἀναμείνας τὸ δεηθῆναι προσφέρωμαι ἢ ὅταν τινὶ τῶν τιμίων χρῶμαι, ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ Θεσίῳ οἴνῳ ἐντυχὼν οὐ διψῶ πίνω αὐτόν. 42. ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιότερους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας. οἷς γὰρ μάλιστα τὰ παρόντα ἀρκεῖ ἥμισυ τῶν ἄλλοτρίων ὀρέγονται. 43. ἄξιον δ' ἐννοῆσαι ὡς καὶ ἐλευθερίους ὁ τοιοῦτος πλούτος παρέχεται. Σωκράτης τε γὰρ οὗτος, παρ' οὗ ἐγὼ τοῦτον ἐκτησάμην, οὐτ' ἀριθμῶ οὔτε σταθμῶ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι¹⁾ τοσοῦτόν μοι πα-

¹⁾ Haec verba me commovent, ut extremam Platonis Phaedri partem et preces ibi Panis factas hirsutum Antisthenem, qui omnem externum cultum et divitias contemnebat, tangere existimem. P. 279. ὦ φίλε Πάν τε καὶ ἄλλοι ὅσοι τῇδε θεοί, δοίητέ μοι καλῶ γενέσθαι τᾶνδοθεν· ἐξωθεν δὲ ὅσα ἔχω, τοῖς ἐντὸς εἶναι μοι φίλια. πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. τὸ δὲ χρυσῶν πλῆθος εἴη μοι ὅσον μήτε φέρειν μήτε ἄγειν δύναται ἄλλος ἢ σῶφρων. Quare nunc melius intelligitur facetia sermonis Antisthenici in Xen. Conv. VI. 5. καὶ ὁ Καλλίας ἔφη, Ὅταν οὖν ὁ Ἀντισθένης ὅδ' ἐλέγχε τινὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, τί ἔσται τὸ αὐλημα; καὶ ὁ Ἀντισθένης εἶπε, Τῷ μὲν ἐλεγχόμενῳ εἶμαι ἄν, ἔφη, πρέπειν συγκυμόν. Porro Antisthenis et Platonis dissidium perpetuum indicare videtur Phaedr.

ρεδίδου· ἐγὼ τε νῦν οὐδενὶ φθονῶ, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς φίλοις καὶ ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν καὶ μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. 44. καὶ μὴν καὶ τὸ ἀβρότατόν γε κτῆμα τὴν σχολὴν αἰὲ ὁρᾷτέ μοι παροῦσαν, ὥστε καὶ θεᾶσθαι τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουστα καὶ, ὃ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν. καὶ οὗτος δὲ οὐ τοὺς πλείστον ἀριθμοῦντας χρυσίον θαυμάζει, ἀλλ' οἱ ἂν αὐτῷ ἀρέσκωσι τούτοις συνὼν διατελεῖ. οὗτος μὲν οὖν οὕτως εἶπεν. coll. V. 8.

IX.

Athen. IV. p. 157. B. ὁρῶ γὰρ πολλὴν παρ' ἡμῖν τῆς φακῆς τὴν σκευὴν. εἰς ἣν ἀποβλέπουσα συμβουλεύσαιμ' ἂν ὑμῖν κατὰ τὸν Σωκρατικὸν Ἀντισθένην, ἐξάγειν ἑαυτοὺς τοῦ βίου τοιαῦτα σιτουμένους.

X.

Athen. V. p. 216. B. καὶ Ἀντισθένης δ' ὁ Σωκρατικὸς περὶ τῶν ἀριστείων τὰ αὐτὰ τῷ Πλάτῳνι ἱστορεῖ. οὐκ ἔστι δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος. χαρίζεται γὰρ καὶ ὁ κύων οὗτος πολλὰ τῷ Σωκράτει· ὅθεν οὐδετέρῳ αὐτῶν δεῖ πιστεύειν, σκοπὸν ἔχοντας Θου-

p. 260. B. ἀλλ' ὅτε δὴ σπουδῇ σε πείθοιμι, συντιθεῖς λόγον ἐπαινον κατὰ τοῦ ὄνου ἵππου ἐπονομάζων καὶ λέγων ὡς παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα οἴκοι τε κεκτησθαι καὶ ἐπὶ στρατείας. coll. Diog. Laert. VI. 8. συνεβούλευεν Ἀθηναίοις τοὺς ὄνους ἵππους ψηφίσασθαι. Ἄλογον δὲ ἡγουμένων, Ἀλλὰ μὴν καὶ στρατηγοὶ, φησὶ, γίνονται παρ' ὑμῶν μὴδὲν μαθόντες, μόνον δὲ χειροτονηθέντες.

κυνίδην. ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ λέγων οὕτως· ἡμεῖς δὲ ἀκούομεν καὶ τῇ πρὸς Βοιωτοὺς μάχῃ τὰριστειᾶ σε λαβεῖν. Εὐφήμει, ὦ ξένε· Ἀλκιβιάδου τὸ γέρας, οὐκ ἐμόν. Σοῦ γε δόντος, ὥς ἡμεῖς ἀκούομεν.

XI.

Athen. XII. p. 513. A. Ἀντισθένης δὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Wyttenb. ad. Plut. praec. sanit. tuend. p. 137. B.

XII.

Eusebius praep. evang. XV. 13. Ἀντισθένης Ἡρακλεωτικός τις ἀνὴρ τὸ φρόνημα, ὃς ἔφη τοῦ ἡδεσθαι τὸ μαίνεσθαι κρεῖττον εἶναι· διὸ καὶ παρῇναι τοῖς γνωρίμοις μηδέποτε χάριν ἡδονῆς δάκτυλον ἐκτείνει. Clem. Alex. Strom. II. 20. p. 492. A. Gellius IX. 5. Cic. de finib. bonorum et malorum V. 31, 93. Diog. Laert. IX. 101.

XIII.

Aristoteles Polit. III. 8. καὶ γὰρ γελοῖος ἂν εἴη νομοθετεῖν τις πειρώμενος κατ' αὐτῶν· λέγοιεν γὰρ ἂν ἴσως ἅπερ Ἀντισθένης ἔφη τοὺς λέοντας δημηγοροῦντων τῶν δασυπόδων καὶ τὸ ἴσον ἀξιούντων πάντας ἔχειν.

XIV.

Demetrius Phaler. de elocut. 261 (p. 137). ποιητικὸν δὲ δεινότητος ἐστὶν καὶ τὸ τέλει τιθέναι τὸ δεινότατον· παραλαμβανόμενον γὰρ ἐν μέσῳ ἀμβλύ-

νεται, καθάπερ τὸ Ἀντισθένης· σχεδὸν γὰρ ὀδυνήσει ἄνθρωπος ἐκ φρυγάνων ἀναστάς. εἰ γὰρ μετασυνθίῃ οὕτως τις αὐτὸ, σχεδὸν γὰρ ἐκ φρυγάνων ἀναστάς ἄνθρωπος ὀδυνήσει, καίτοι ταῦτόν εἰπὼν, οὐ ταῦτόν ἐτι νομισθήσεται λέγειν.

XV.

Aristoteles Rhet. III. 4. καὶ ὥς Ἀντισθένης Κηφισόδοτον τὸν λεπτὸν λιβανωτῶ εἵκασεν¹⁾, ὅτι ἀπολλύμενος εὐφραίνει.

XVI.

Antisthenis videntur esse verba ibid. III. 10. ὁ κύων δὲ τὰ καπηλεῖα τὰ Ἀττικὰ φειδίτια (ἐκάλει).

XVII.

Schol. Porphy. ad Horat. Sat. II. 2, 94. Hoc Antisthenes dixisse traditur. Is enim cum vidisset adolescentem luxuriosum acroamatibus deditum, ait, miserum te, adolescens, qui nunquam audisti summum acroama, laudem tuam. Quanquam alii id tribuunt Xenophonti. Vide Intt. ad Mem. II. 1, 31.

XVIII.

Clem. Alex. Protrept. p. 64. Pott. ὅθεν εἰκότως ὁ Ἀντισθένης ἔλεγεν αὐτοῖς μεταιτουσίῳ, οὐ τρέφω τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἣν οἱ θεοὶ τρέφουσιν. Plut. de exsil. VIII. p. 395.

¹⁾ Conf. Xen. Symp. VI. 8.

XIX.

Schol. Aristoph. Thesmoph. v. 21. καὶ διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ

σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐντιυῖθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἡρώδων ἀντικρὺς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων ¹⁾ Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἡγοῦνται οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅτι παθόντες.

XX.

Plutarch. quomodo adolescens poetas audire debeat. p. 33. C. Ὅθεν οὐδ' αἱ παραδιορθώσεις φανύλως ἔχουσιν, αἷς καὶ Κλεάνθης ἐχρήσατο καὶ Ἀντισθένης· ὁ μὲν εὖ μάλα τοὺς Ἀθηναίους ἰδὼν θορυβήσαντας ἐν τῷ θεάτρῳ

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; παραβάλλων εὐθύς

αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, καὶν δοκῇ, καὶν μὴ δοκῇ.

Ille versus est Euripidis, teste Schol. Arist. Ran. 1523 et quidem ex Aeolo fabula secundum Grauert. de mediae Graecorum comoediae natura et forma p. 53. in Rhen. Mus. II. 1. 1828. Parodiam vero alii Platoni, alii Diogeni adscribunt, v. Leopard. emend. I. 6. Jacobs de hetaer. p. 429.

XXI.

Plutarch. philos. esse c. princ. p. 86. T. XII. Hutt. οὗτος εἰ μὴ μόνον φιλογεωργὸς ἀλλὰ καὶ φιλάν-

¹⁾ Theag. p. 268. B. de rep. VIII. p. 421. B.

θρωπος ἦν, ἥδιον ἂν ἔσπειρε τὴν τοσούτους τρέφειν δυναμένην, ἢ τὸ Ἀντισθένην ἐκεῖνο χωρίδιον, ἦν μόλις αὐτῷ αὐτὸ πάλιν ἀνήρηκας. εἰ δὲ σε ἡρόμην, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐπιστρέφειν παραιτοῦμαι. Recte videtur Wyttenb. hunc corruptissimum locum ita ex Xenoph. Sympos. III. 8. correxisse: ὁ μόλις Αὐτολύκῳ ἐμπαλαίειν ἤρκεσε· ἐγὼ δὲ ἀρουμένην τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐπιστρέφειν παραιτοῦμαι. coll. ib. IV. 37. Plut. de exsilio. p. 370. T. X. Diog. Laert. VI. 98. Cic. Tusc. Q. V. 37. Gataker. ad Marc. Antonin. VI. 44. p. 249.

XXII.

Philo quod omnis probus liber p. 869. εἰς ταῦτα δ' ἀπιδὼν Ἀντισθένης, δυσβάστακτον εἶπεν εἶναι τὸν ἀστεῖον ὥς γὰρ ἡ ἀφροσύνη κοῦφον καὶ φερόμενον, ἡ φρόνησις ἐρηρυσμένον καὶ ἀκλινὲς καὶ βάρος ἔχον ἀσάλευτον.

XXIII.

Arrian. Epictet. Dissert. III. c. 24, 67 sq. Ἐξ οὗ μ' Ἀντισθένης ἡλευθέρωσεν, οὐκέτι ἐδούλευσα. Πῶς ἡλευθέρωσεν; Ἄκουε τί λέγει· Ἐδίδαξέ με τὰ ἐμὰ, καὶ τὰ οὐκ ἐμὰ· κτήσις οὐκ ἐμή. συγγενεῖς, οἰκεῖοι, φίλοι, φήμη, συνήθεις τόποι, διατριβή, πάντα ταῦτα ὅτι ἀλλότρια. Σὸν οὖν τί; Χρησὶς φαντασιῶν. ταύτην ἔδειξέ μοι ὅτι ἀκώλυτον ἔχω, ἀνανάγκαστον, οὐδεὶς ἐμποδίσαι δύναται, οὐδεὶς βιάσασθαι ἄλλως χρήσασθαι ἢ ὥς θέλω. coll. IV. 1, 114.

XIX. APOPHTHEGMATA.

Fragmentis succedere iussi Apophthegmata, quia multa ex ipsis libris Antisthenis petita esse e fragm. Cyri n. III. p. 18. coll. Diog. Laert. VI. 3. extr. concludo.

I.

Maxim. p. 49. Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν ἔορτή, ἔφη, γαστριμαργίας ἀφορμή.

II.

Diog. Laert. VI. 4. κρεῖττον ἔλεγε, καθά φησιν Ἐκάτων ἐν ταῖς χρεῖαις, εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας ἐμπεσεῖν· οἱ μὲν γὰρ νεκροὺς, οἱ δὲ ζῶντας ἐσθίουσιν. V. Jacobs. ad Anthol. II. 3. p. 217.

III.

Ib. Ἐρωτώμενος διὰ τί ὀλίγους ἔχει μαθητάς; ἔφη, ὅτι ἀργυρεῖα¹⁾ αὐτοὺς ἐκβάλλω ῥάβδῳ.

IV.

Ib. Ἐρωτηθεὶς διὰ τί πικρῶς τοῖς μαθηταῖς ἐπιπλήττει; καὶ οἱ ἰατροὶ, φησὶ, τοῖς κάμνουσιν.

¹⁾ Frustra hoc explicare conatus est Welcker. in Rhen. Mus. phil. 1832. I. p. 37. Equidem malo scribere: ὅτι Κερκυραία αὐτοὺς ἐκβάλλω ῥάβδῳ. Conf. Diogenianus V. 50. Κερκυραία μάλιστα ἐπὶ τῶν μεγάλων μαστίγων· τοιαύτας γὰρ εἶχον. Schol. ad Arist. Av. 1463.

De severitate, qua Antisthenes repulit Diogenem, omnia sunt nota. v. Aelian. V. H. X. 16. Diog. Laert. VI. 21. Dio Chrysost. IX. Arrian. Dissert. III. 24.

V.

Dio Chrysostom. VIII. p. 275. Reisk. Διογένης ὁ Σινωπεὺς — τῶν μὲν ἄλλων ταχὺ κατεφρόνησεν, Ἀντισθένην δὲ ἐχρῆτο, οὐκ αὐτὸν οὕτως ἐπαινῶν ὥς τοὺς λόγους, οὓς ἔλεγεν, ἡγούμενος μόνους εἶναι ἀληθεῖς καὶ μάλιστα δυναμένους ἄνθρωπον ὠφελῆσαι. ἐπεὶ αὐτὸν γε τὸν Ἀντισθένην παραβάλλον πρὸς τοὺς λόγους ἐνίστε ἤλεγχεν ὥς πολὺ μαλακώτερον καὶ ἔφη αὐτὸν εἶναι σάλπιγγα, λοιδορῶν. αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἦκουε φθεγγομένου μέγιστον. καὶ ὁ Ἀντισθένης ὑπέμενε αὐτὸν ταῦτα ἀκούων· πάννυ γὰρ ἐθαύμαζε τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν. ἔλεγεν οὖν ἀμυνόμενος ἀντὶ τῆς σάλπιγγος τοῖς σφηξίν αὐτὸν ὁμοιον εἶναι· καὶ γὰρ τῶν σφηκῶν εἶναι τὸν μὲν ψόφον τῶν πτερῶν μικρὸν, τὸ δὲ κέντρον δριμύτατον. ἔχαιρεν οὖν τῇ παρόρσει τοῦ Διογένης, ὥσπερ οἱ ἵππικοι ὅταν ἵππον θυμοειδῆ λάβωσιν, ἄλλως δὲ ἀνδρεῖον καὶ φιλόπονον, οὐδὲν ἤττον ἀποδέχονται τὸ χαλεπὸν τοῦ ἵππου· τοὺς δὲ νοθροὺς καὶ βραδεῖς μισοῦσι καὶ ἀποδοκιμάζουσιν. ἐνίστε μὲν οὖν ἐπέτεινε αὐτὸν, ἐνίστε δὲ ἐπειρᾶτο ἀνιέναι. ὥσπερ οἱ χορδοστροφοὶ τὰ νεῦρα τείνουσι, προσέχοντες μὴ ῥαγῇ.

VI.

Stobae. T. I. 30. Gaisf. p. 17. Ἀντισθένους. οὔτε συμπόσιον χωρὶς ὁμιλίας οὔτε πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει.

VII.

Stobae. T. 3, 46 a. Gaisf. p. 96. Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς, τί δὴ ποτε οὐχ οἱ πλούσιοι πρὸς τοὺς σοφοὺς ἀπίασιν, ἀλλ' ἀνάπαλιν, εἶπεν, ὅτι οἱ σοφοὶ μὲν ἴσασιν, ὧν ἐστὶν αὐτοῖς χρεία πρὸς τὸν βίον· οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν· ἐπεὶ μᾶλλον σοφίας ἢ χρημάτων ἐπεμελοῦντο.

VIII.

Stobae. T. 6, 2. Gaisf. p. 182. Ἀντισθένης ἔλεγεν, τὰς μὴ κατὰ θύραν εἰσιούσας ἡδονὰς ἀναγκαῖον μὴ κατὰ θύραν πάλιν ἐξιέναι· δεήσειν οὖν τμηθῆναι ἢ ἐλλεβορισθῆναι. Stob. T. 18, 27. Gaisf. p. 365. Ἀντισθένους. Τὰς μὴ κατὰ θύρας, φησὶν ὁ Ἀντισθένης, εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι, ἢ ἐλλεβορισθῆναι, ἢ πάντως λιμαγχονηθῆναι, κακὰς ἀμοιβὰς ἐκτίνοντα τῆς προγεγενημένης ἀπληστίας ἕνεκα μικρᾶς καὶ ὀλιγοχρονίου ἡδονῆς.

IX.

Stobae. T. 8, 14. Gaisf. p. 227. Ἀντισθένους. ὅστις δὲ ἐτέρους δέδοικε, δοῦλος ὧν λέληθεν ἑαυτόν.

X.

Stob. T. 10, 42. Gaisf. p. 294. Ἀντισθένους· Φιλάργυρος οὐδεὶς ἀγαθός, οὔτε βασιλεὺς, οὔτε ἐλεύθερος.

XI.

Stob. T. IV. 19. Gaisf. p. 334. Ἀντισθένης ἔλεγεν, ὥσπερ τὰς ἐταίρας τὰ γὰρ πάντα εὖ-χεσθαι τοῖς ἐρασταῖς παρεῖναι πλὴν νοῦ καὶ φρονήσεως, οὕτω καὶ τοὺς κόλακας οἷς σὺνεισι.

XII.

Stob. T. 29, 65. Gaisf. p. 11. Ἀντισθένους. Ἡδονὰς τὰς μετὰ τοὺς πόνους διωκτέον, ἀλλ' οὐχὶ τὰς πρὸ τῶν πόνων.

XIII.

Stob. T. 45, 28. Gaisf. p. 252. Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν τις προσέλθοι πολιτείᾳ, εἶπε, Καθάπερ πυρὶ, μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ καῖς· μήτε πόρρω, ἵνα μὴ ὀιγώσῃς.

XIV.

Stob. T. 49, 47. Gaisf. p. 359. Ἀντισθένης ὁ φιλόσοφος τοὺς δημίους εὐσεβεστέρους ἔλεγεν εἶναι τῶν τυράννων. πυθομένου δὲ τινος τὴν αἰτίαν, ἔφη, ὅτι ὑπὸ μὲν τῶν δημίων οἱ ἀδικοῦντες ἀναιροῦνται, ὑπὸ δὲ τῶν τυράννων οἱ μηδὲν ἀμαρτάνοντες.

XV.

Stob. T. 50, 11. Gaisf. p. 365. Ἀντισθένης ὁ Σωκρατικὸς εἰπόντος τινὸς, ὅτι ὁ πόλεμος ἀπολεῖ τοὺς πένητας, Πολλοὺς μὲν οὖν ποιήσει, ἔφη.

XVI.

Stob. T. 82, 8. Ἀντισθένους. οὐκ ἀντιλέγοντα δεῖ τὸν ἀντιλέγοντα παύειν, ἀλλὰ διδάσκειν· οὐδὲ γὰρ τὸν μαινόμενον ἀντιμαινόμενός τις ἰᾶται.

XVII.

Diog. Laert. VI. 3. πρὸς δὲ τὸν ἐρώμενον ποδαπὴν γῆμῃ, ἔφη, ἂν μὲν καλὴν ἔξεις κοινὴν· ἂν δὲ αἰσχροῖαν, ἔξεις ποινην.

XVIII.

Ib. 4. ἰδὼν ποτε μοιχὸν φεύγοντα, Ὡ δυστυχῆς, εἶπε, πηλίκον κίνδυνον ὀβολοῦ διαφγεῖν ἐδύνασο.

XIX.

Ib. 3. πρὸς τε τὸ Ποντικὸν μειράκιον, μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ καὶ πυθόμενον τίνων αὐτῷ δεῖ, φησὶ, βιβλιαρίου καὶ νοῦ, καὶ γραφείου καὶ νοῦ, καὶ πινακιδίου καὶ νοῦ, τὸν νοῦν παρεμφαίνων.

XX.

Ib. 4. Ὀνειδιζόμενός ποτε ὥς οὐκ εἴη ἐκ δύο ἐλευθέρων, Οὐδὲ γὰρ ἐκ δύο, ἔφη, παλαιστικῶν, ἀλλὰ παλαιστικός εἰμι.

XXI.

Ib. 5. Γνωρίμου ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἀποδυρομένου, ὥς εἴη τὰ ὑπομνήματα ἀπολωλεκώς, Ἔδει γὰρ, ἔφη,

ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ καὶ μὴ ἐν ταῖς χάρταις γράφειν.

XXII.

Ib. 5. Ὡς περ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονερούς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἥθους κατεσθίεσθαι.

XXIII.

Ib. Τότ' ἔφη τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, ὅταν μὴ δύνωνται τοὺς φαύλους ἀπὸ τῶν σπουδαίων διακρίνειν.

XXIV.

Ib. Ἐπαινούμενός ποτε ὑπὸ πονηρῶν, ἔφη, ἀγωνιῶ μὴ τι κακὸν εἴργασμαι.

XXV.

Ib. 6. Ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσιν παντὸς ἔφη τείχους ἰσχυροτέραν εἶναι.

XXVI.

Ib. Τοιαῦτα δεῖν ἔφη ποιεῖσθαι ἐφόδια, ἃ καὶ ναυαγῆσαντι συγκολυμβήσει.

XXVII.

Ib. Ὀνειδιζόμενός ποτε ἐπὶ τῷ πονηροῖς συγγενέσθαι, Καὶ οἱ ἱατροὶ, φησὶ, μετὰ τῶν νοσούντων εἰσὶν, ἀλλ' οὐ πυρέττουσιν.

XXVIII.

Ib. Ἀτοπον ἔφη τοῦ μὲν σίτου αἴρας ἐκ-

λέγειν καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τοὺς ἀχρείους, ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς πονηροὺς μὴ παραιτεῖσθαι.

XXIX.

Ib. Ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν.

XXX.

Ib. Εἰπόντος αὐτῷ τινος παρὰ πότον, ἄσπον, Σύ μοι, φησὶν, αὐλήσων.

XXXI.

Ib. Διογένει χιτῶνα αἰτοῦντι πτύξαι προσέταξε θοιμάτιον.

XXXII.

Ib. 7. Ἐρωτηθεὶς τί τῶν μαθημάτων ἀναγκαῖόν τατον, ἔφη, τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν.

XXXIII.

Ib. Παρακελεύετό τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μᾶλλον ἢ εἰ λίθοις τις βάλλοιτο.

XXXIV.

Ib. 8. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ του (καθὰ φησι Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν) τί ποιῶν καλὸς ἀγαθὸς ἔδοιτο; ἔφη, Εἰ τὰ κακὰ ἃ ἔχεις, ὅτι φευκτὰ ἔστι, μάθοις, παρὰ τῶν εἰδότων.

XXXV.

Ib. Πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα τρυφὴν, Ἐχθρῶν παῖδες, ἔφη, τρυφήσειαν.

XXXVI.

Ib. 9. Πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μειράκιον, Εἰπέ μοι, φησὶν, εἰ φωνὴν λάβοι ὁ χαλκὸς, ἐπὶ τίνι ἂν σεμνυνθῇ ναι; Τοῦ δ' εἰπόντος, Ἐπὶ κάλλει, Οὐκ αἰσχύνῃ οὖν, ἔφη, τὰ ὅμοια γεγηθῶς ἀψύχῃ.

XXXVII.

Ib. Ποντικοῦ νεανίσκου πολυωρήσειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου, εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρίχων λαβὼν αὐτὸν καὶ θύλακον κενόν, πρὸς ἀλφιτόπωλιν ἦκε καὶ σαξάμενος ἀπήει. Τῆς δὲ αἰτούσης τὸ διάφορον, Ὁ νεανίσκος, ἔφη, δώσει ἐὰν τὸ πλοῖον αὐτοῦ τῶν ταρίχων ἀφίκηται.

XXXVIII.

Ib. Αὐτὸς καὶ Ἀνύτῳ τῆς φυγῆς αἴτιος γενέσθαι δοκεῖ καὶ Μελίτῳ τοῦ θανάτου. 10. Ποντικοῖς γὰρ νεανίσκοις κατὰ κλέος τοῦ Σωκράτους ἀφιγμένοις περὶτυχὼν ἀπήγαγεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἀνυτον εἰπὼν ἐν ᾗθει σοφώτερον εἶναι τοῦ Σωκράτους· ἐφ' ᾧ διαγανακτήσαντας τοὺς περιεστῶτας ἐκδιώξει αὐτόν.

XXXIX.

Ib. 10. Εἰ δὲ ποθι θεάσαιτο γύναιον κεκοσμημένον, ἀπήει ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆς καὶ ἐκέλευε τὸν ἄνδρα ἐξαγαγεῖν ἵππον καὶ ὄπλα· ὥστε εἰ μὲν ἔχοι ταῦτα, ἔαν τρυφᾷ· (ἀμύνεσθαι γὰρ τούτοις) εἰ δὲ μὴ, περαιοῖν τὸν κόσμον.

XL.

Ib. 4. μνυόμενός ποτε τὰ Ὀρφικά, τοῦ ἱερέως εἰπόντος, ὅτι οἱ ταῦτα μνυόμενοι πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ἔδου μετίσχουσι. Τί οὖν, ἔφη, οὐκ ἀποθνήσκεις;

XLI.

Ib. 5. Ἐρωτηθεὶς τί μακαριώτερον ἐν ἀνθρώποις ἔφη, εὐτυχοῦντα ἀποθανεῖν.

XLII.

Ib. 6. τοὺς βουλομένους ἀθανάτους εἶναι ἔφη δεῖν ξῆν εὐσεβῶς καὶ δικαίως.

XLIII.

Plut. de utilit. ex inimic. cap. p. 89. B. ὅθεν ὀρθῶς ὁ Ἀντισθένης εἶπεν, ὅτι τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι ἢ φίλων δεῖ γνησίων ἢ διαπύρων ἐχθρῶν. οἱ μὲν γὰρ νουθετοῦντες τοὺς ἀμαρτάνοντας, οἱ δὲ λοιδοροῦντες ἀποτρέπουσι. v. Cic. de amicit. XXIV. 90.

XLIV.

Plut. pr. reipubl. ger. c. XV. T. XII. p. 168. Hutten. ἀλλὰ βοηθεῖ μοι τὸ τοῦ Ἀντισθένης μνημονευόμενος· θαυμάσαντος γὰρ τινος, εἰ δι' ἀγορᾶς αὐτὸς φέρει τάριχον· Ἐμαυτῷ γε, εἶπεν.

XLV.

Plut. de Stoic. repugnantiiis c. XIV. T. XIII. p. 356. H. καὶ μὴν οὐχ ἕτερα δεῖ βιβλία διειλῆσαι

τοῦ Χρυσίππου τὴν πρὸς αὐτὸν ἐνδεικνύμενος μάχην ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τούτοις ποτὲ μὲν τοῦ Ἀντισθέ-
νους ἐπαινῶν προφέρεται τὸ δεῖν κτᾶσθαι νοῦν ἢ βρόχον.

XLVI.

Plut. vit. Pericl. c. I. διό καλῶς μὲν Ἀντισθέ-
νης ἀκούσας, ὅτι σπουδαῖός ἐστιν ἀύλητῆς Ἰσμηρίας.
ἀλλ' ἄνθρωπος, ἔφη, μοχθηρός· οὐ γὰρ ἂν
οὕτω σπουδαῖος ἦν ἀύλητῆς.

XLVII.

Plut. vit. Lycurg. c. XXX. Ἀντισθένης δὲ ὁ
Σωκρατικός ἀπὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης ὁρῶν τοὺς
Θηβαίους μέγα φρονοῦντας, οὐδὲν αὐτοὺς ἔφη δια-
φέρειν παιδαρίων ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παι-
δαγωγὸν γαυριῶντων.

XLVIII.

Stob. Append. e Ms. Flor. ap. Gaisf. T. IV. p.
406. Ἀντισθένης· Δεῖ τοὺς μέλλοντας ἀγα-
θοὺς ἄνδρας γενήσεσθαι, τὸ μὲν σῶμα γυμ-
νασίοις ἀσκεῖν, τὴν δὲ ψυχὴν παιδεύειν.

XLIX.

Ib. p. 407. Ἀντισθένης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος
τί διδάξει τὸν υἱόν, εἶπεν, Εἰ μὲν θεοῖς μέλλει
συμβιοῦν, φιλόσοφον, εἰ δὲ ἀνθρώποις, ῥή-
τορα.

L.

Basilus Schol. in Greg. Naz. apud. Boissonad. in

Extr. de Mss. de la bibl. du Roi XI. 2. p. 138.
καὶ οὗτος (Antisthenes) φιλόσοφος ἦν ἀλαζών καὶ
ὑπερήφανος, ὃς ὑπὸ τινος ὑβριστοῦ τὸ πρόσωπον
συντριβείς, ἐπέγραψε τῷ προσώπῳ, ὥσπερ ἐν ἀνδρι-
άντι, τὸν παῖσαντα, στηλιτεύων τὸν ὑβριστὴν, ἵνα
θερμοτέραν τὴν κατηγορίαν ἐνδείξαιτο.

LI.

Theo Progymnasm. c. 5, 45. ἐκ δὲ τοῦ ἀπιθά-
νου, ὅτι μὴ εἰκός ἐστιν, Ἀντισθένην Ἀττικόν γε-
ῶντα παραγενόμενον Ἀθήνηθεν εἰς Λακεδαίμονα ἐκ
τῆς γυναικωνίτιδος λέγειν εἰς τὴν ἀνδρωνί-
τιν ἐπιέναι. Conf. Diog. Laert. VI. 59.

LII.

Diog. Laert. VI. 1. ἐλέγετο δ' οὐκ εἶναι ἰθαγενῆς.
ὅθεν πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα εἰπεῖν, καὶ ἡ μήτηρ τῶν
θεῶν Φρυγία ἐστίν.

LIII.

Id. καὶ αὐτὸς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῷ γηγενεῖς
εἶναι σεμννομένους ἐκφραλίζων ἔλεγε μὴδὲν εἶναι
κοχλιῶν καὶ ἀττελέβων εὐγενεστέρους.

INDEX.

	pag.
Antisthenis vita	7
— gymnasium	8
— imagines	10
— scripta	11
— fragmenta	15
I. Ἡρακλῆς	15
II. Κῦρος	17
III. Ἀσπασία	19
IV. Προτρεπτικὸς	20
V. Ἀρχέλαος	22
VI. Πολιτικὸς	22
VII. Φυσιολογικὸς	22
VIII. Φυσικὸς	22
IX. Ὀμηρικὰ	23
X. Περὶ οἴνου χρήσεως	28
XI. Ἐρωτικὸς	29
XII. Περὶ παιδείας	33
XIII. Σάθων	33
XIII. Ἀλήθεια	35
XV. Αἶας	38
XVI. Ὀδυσσεὺς	41
XVII. Epistola ad Aristipp.	45
XVIII. Fragm. incertae sedis	46
XIX. Apophthegmata	56
Antisthenes amicus Hermogenis	48
— — Simonis	45
— praeceptor Diogenis	56 sq.

Aeschines Socraticus	11. 20
Antiphanis fragm. em.	21
Bryson filius Herodori discipulus Socratis	31
Clem. Alex. Strom.	7
Cynosarge	8
Cynica secta	8 sq.
Diog. Laert. em.	12. 56. 29
Ephipp. fragm. em.	32
Eratosthenes Catasterism. em.	16
Eustath. Hom. Il.	7
Isocrates	12. 21
Platonis Cratylus	49
— Euthydemus	37
— Phaedrus	50
— Theaetetus	36
Protagorae ἀλήθεια	35
Schol. ad Hom. Odys. ed. Buttm.	24 sq.
Socratic. epist.	45
Suidas	12
Xenoph. Symp. expl.	21. 31. 48

Salusti Catilina et Iugurtha cum var. editionum Gerlachii et Kritzii. Orationes et epistolae ex fide cod. Vatic., et Ciceronis Catilinaria, Livii librorum CXL epitomae. Recognovit Io. Caspar Orellius. 12. 1840. 15 gr. od. 1 fl.

Beowulf. Heldengedicht des achten Jahrhunderts. Zum ersten Male aus dem Angelsächsischen in das Neuhochochdeutsche stabreimend übersetzt und mit Einleitung und Anmerkungen versehen von Ludwig Ettmüller. Mit einem Kärtchen. 8. 1840. br. 1 Rthlr. od. 1 fl. 48. kr.

Hadloubes, Joh. Gedichte, im Auftrage der Zürcherischen Gesellschaft für Erforschung und Erhaltung vaterländischer Alterthümer herausgegeben von ihrem Mitgliede Ludwig Ettmüller. 12. 1840. br. 12 gr. od. 54 kr.

Mayer, Dr. Fr. Ant. Einleitung in die alte römische Numismatik. Mit drei lithographirten Kupfertafeln. 8. 1842. 21 gr. od. 1 fl. 30 kr.

Meyer, Dr. H. Die ältesten Münzen von Zürich oder Zürichs Münzgeschichte im Mittelalter. Mit 2 Münztafeln. 12 1841. 12 gr. od. 54 kr.

Mittheilungen der antiquarischen Gesellschaft in Zürich. 1r Bd. 4. Mit 38 Kupfertafeln und einigen Holzschnitten. 7 Thlr. 13 gr. od. 13 fl. 45 kr.

Aeschinis oratoris opera, graece ad fidem cod. manuscript. recogn. animadvers. illust. I. H. Bremius. 2 Vol. (44 B.) 8. mai. 1823-1824. 2 Rthlr. 12 gr. od. 4 fl. 30 kr.

Herabgesetzt 1 Rthlr. od. 1 fl. 48 kr.

Cornelius Nepos, de vita excellentium imperatorum. Mit Anmerkungen von J. H. Bremi. gr. 8. 4te Aufl. 1 Rthlr. od. 1 fl. 48 kr.

Herabgesetzt 15 gr. od. 1 fl.

COLUMBIA UNIVERSITY

0025983253

04294572

88A.N73
IE42

